Sfântul ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului

(s.v. 6 aprilie / s.n. 19 aprilie)

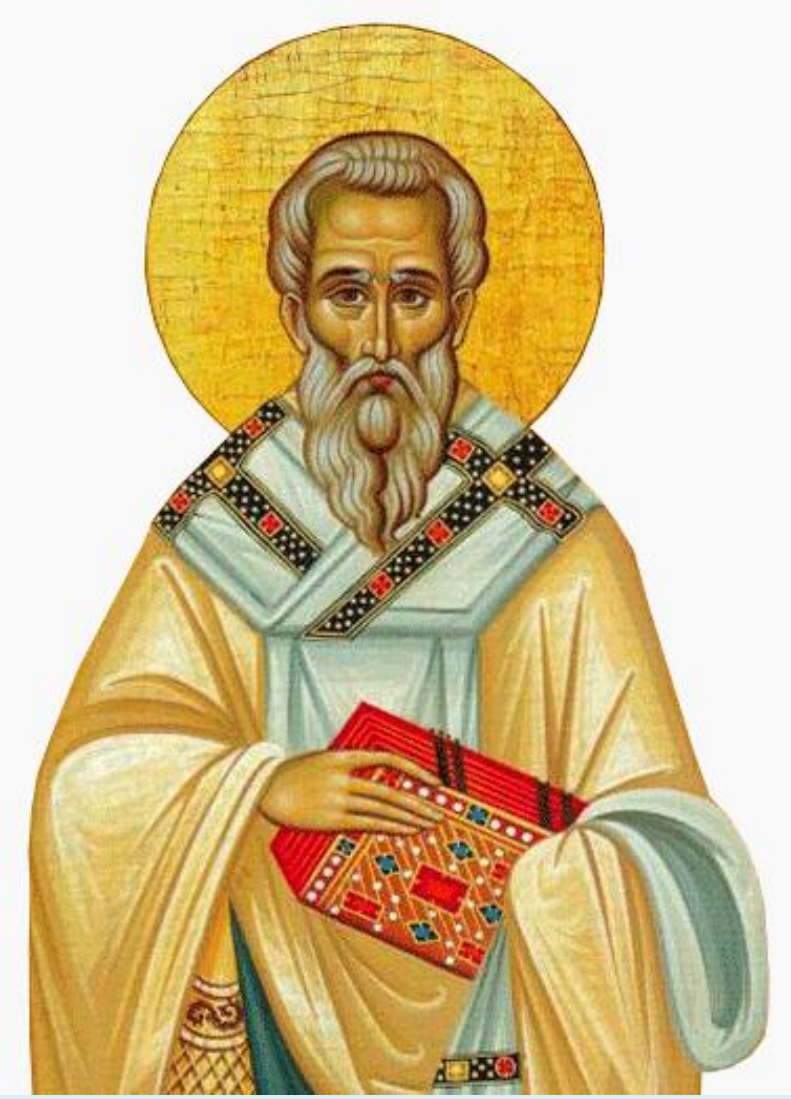

Materiale despre Sfântul ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ier-Eutihie,-patr-Constantinopolului-(6-apr

https://archive.org/details/@steaemy?query=Eutihie%2C+patriarhul+Constantinopolului

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Eutihie

***

Sfântul Eutihie al Constantinopolului (m. 582) a fost patriarh al cetății Constantinopolului și a apărat cu tărie Biserica împotriva ereticilor. Moaștele sale au fost în-

gropate alături de moaștele Sfinților apostoli Andrei, Timotei și Luca. Este prăznuit la 6 aprilie / 19 aprilie.

Index

În această lună (aprilie), ziua a şasea - Cel dintru Sfinţi părintele nostru Eutihie, arhiepiscopul Constantinopolului (Minei) 3

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului 13

Imnografie 21

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului Eutihie, patriarhul Constantinopolului 22

Sfântul ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului - drumul spre sfințenie .35

Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Irineu, episcop de Sirmium; Sfântul ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului; Sfântul cuvios Grigore Sinaitul şi Platonida 36

Proloagele din 6 aprilie 40

ro.wikipedia.org - Eutihie al Constantinopolului.....47

ro.orthodoxwiki.org - Eutihie al Constantinopolului 51

Icoane 53

În această lună (aprilie), ziua a şasea - Cel dintru Sfinţi părintele nostru Eutihie, arhiepiscopul Constantinopolului (Minei)

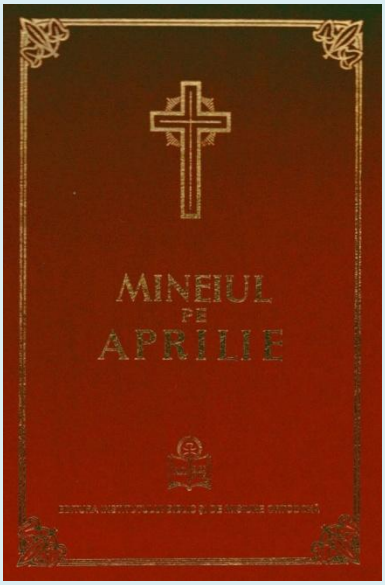

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihurile** glasul al 8-lea:

Podobie: Doamne de ai şi stătut...

Doamne, Tu în grădina dumnezeieştii desfătări, ai înflorit pe Eutihie şi dumnezeieşte l-ai adăpat pe el cu apele înţelepciunii Tale. Pentru aceasta a şi odrăslit rodurile cunoştinţei, veselind cu bună credinţă, pe cei ce cu laude Te slăvesc pe Tine.

Doamne, Tu cel ce cerci inimile, şi mai înainte şti cele ascunse, cunoscând mainainte pe ierarhul Eutihie, că este vas alegerii Tale, l-ai pus păstor Bisericii Tale; pentru aceea o a îndreptat pe dânsa la verdeaţa bunei credinţe.

Doamne, cela ce ai împodobit pe înţeleptul ierarh cu darul şi cu haina cea lungă a ierarhiei l-ai luminat; luminează-ne ca un Milostiv şi pe noi întru bunătăţi, prin rugăciunile lui; ca să Te lăudăm cu dreaptă credinţă întru bucurie, şi întru bună cuviinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti Preacurată, care ai născut pe Domnul, cel ce odihneşte întru Sfinţi, tu mă curăţeşte de patimi pe mine, cel ce ticăloşeşte m-am spurcat şi mă povăţuieşte, să umblu pe calea curăţiei; că tu eşti părtinitoare neruşinată robilor tăi.

A Crucii, a Născătoarei

Doamne, de Ţi-ai şi întins mâinile pe Cruce de voia Ta; dar ai suferit patimă împlinind bună-voirea Tatălui, că ai venit să mântuieşti pe oameni ca un Milostiv. Aşa striga Născătoarea de Dumnezeu cea prea curată, pe care o slăvim.

La Utrenie

Canonul Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Îmbogăţindu-te cu bunătăţi şi luminându-te cu luminile cele strălucitoare ale darurilor lui Dumnezeu, izbăveşte-mă de patimile ticăloşiei prin rugăciunile tale, ca să te laud înţelepte Eutihie.

Viţă sădită din Cer în curţile lui Dumnezeu ai odrăslit adevărat îndestulată cu roadele faptelor celor bune, împreună şi cu ale minunilor, părinte Eutihie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcând mintea stăpân, ai biruit tirania patimilor, cuvioase; pentru aceea înălţându-te cu aripile nepătimirii, ai ajuns tocmai la locaşurile lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Primind pe Ziditorul tău, precum a voit a Se întrupa din pântecele tău fără sămânţă mai presus de cuget, te-ai arătat cu adevărat Stăpână zidirilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt...

Curăţindu-te pe sineţi de noroiul patimilor prin multa osârdie, te-ai făcut locaş Duhului Sfânt, purtătorule de Dumnezeu, strălucite ierarhe Eutihie.

Arătatu-te-ai fiu zilei cu împărtăşirea Luminii celei fără materie, şi cu strălucirea tămăduirilor celor adevărate, goneşti stricăciunea patimilor cea întunecoasă, pururea pomenite.

Din pruncie sugând laptele înfrânării, petrecând pururea întru rugăciuni, ai ajuns la măsura vârstei lui Hristos cu adevărat, ierarhe strălucite Eutihie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deschizându-ţi cinstita gură părinte, ai tras Duh, şi ai îngrădit gura, care a cugetat nedreptate, spre singură înălţimea întrupării lui Dumnezeu prea înţelepte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Minunea dumnezeieştii naşterii tale curată, întrece toată rânduiala firii; că ai zămislit în pântece pe Dumnezeu mai presus de fire, şi născându-L ai rămas pururea Fecioară.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Fiind îmbrăcat cu putere dumnezeiască, ai dezgolit puterea înşelătorului, făcând minuni alese, purtătorule de Dumnezeu, şi fiind izgonit fără dreptate de la turma ta, iarăşi te-ai întors la dânsa cu slavă, părinte cuvioase. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu S-a despărţit de firea cea dumnezeiască, trup făcându-Se în pântecele tău, ci făcându-Se Om, a rămas Dumnezeu, cel ce după naştere te-a păzit pe tine Maică Fecioară, ca şi mai înainte de naştere prea curată, însuşi Domnul. Pe care roagă-L cu osârdie, să ne dăruiască nouă mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Nu Te-ai despărţit de firea cea dumnezeiască, măcar de ai şi pătimit de bunăvoie, ci răstignindu-Te cu trupul Preabunule, toată lumea cea de sub soare o cutremuri ca un Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu striga lăcrimând. Pe care să o lăudăm ca pe o Maică a Domnului, cerând să luăm printr-însa mare milă.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă, cântă strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Luminându-te cu raza dumnezeiescului dar, ai întunecat toate părerile ereticilor, şi ai luminat adunările popoarelor celor ortodoxe prea înţelepte.

Suferind izgoniri pentru credinţă nu te-ai slăbit; că ai avut ajutor însuşi Hristos, cel ce se hulea, ierarhe prea cinstite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înălţându-te Domnul, a întărit pe piatra adevărului paşii sufletului tău, şi a împiedicat cugetele vrăjmaşilor cele înalte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu adevărat negrăite şi nepricepute sunt la cei din Cer, şi la cei de pe pământ tainele naşterii tale celei cu dumnezeiască cuviinţă, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste mă rog luminează-le, ca să Te vadă Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, pe Cela ce chemi din negura greşelilor.

Izgonindu-te fără dreptate, vitejeşte ai suferit despărţirea turmei, care ţi-a fost dată, înţelepte părinte; dar iarăşi te-ai întors la dânsa cu bucurie, lăudându-te de toţi prea cu mărire.

Nu prin semn de pildă vezi acum slava lui Dumnezeu, pe care din pruncie ai dorit-o fericite Eutihie; ci mai ales față către față o vezi, dezlegându-se oglinzile trupului, părintele nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Umplându-ţi-se sufletul tău de ape dumnezeieşti, cu adevărat a izvorât Bisericii râuri de învăţături, înţelepte Eutihie, şi adapă brazdele ei fericite părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti bună Stăpână a lumii, mântuieşte pe cei ce te mărturisim din suflet pe tine Născătoare de Dumnezeu; căci pe tine te avem părtinitoare nebiruită, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o...

Sălăşluitu-S-a Treimea întru tine ca într-un loc curat de tulburarea patimilor, şi cu adevărat te-a umplut de daruri, prin care pururea goneşti toată boala, cugetătorule de Dumnezeu, Eutihie.

Având întru inima ta smerire cu adevărat făcătoare de înălţime, te-ai înălţat şi toate măiestriile dracilor deodată le-ai smerit, ierarhe al Domnului, pururea pomenite.

Trecând marea vieţii fără de valuri, ai ajuns la limanurile Împărăţiei Cerurilor părinte, păstrând lui Dumnezeu poverile sufletului vrednicule de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind plin de învăţăturile bunei credinţe, la verdeaţa acestora ai păscut turma ta cea cuvântătoare, şi de apele cele tulburi cele împotriva dogmelor, neîmpărtăşită o ai arătat, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată Stăpână, ceea ce ai născut oamenilor pe ocârmuitorul Domnul, linişteşte cutremurul patimilor mele cel nestatornic şi cumplit, şi dă linişte inimii mele.

Irmosul: Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive.

Condac, glasul al 8-lea. Să lăudăm toţi cu credinţă pe dumnezeiescul Eutihie şi cu dragoste să-l fericim, ca pe un mare păstor şi slujitor, şi prea înţelept învăţător, şi izgonitor eresurilor; că se roagă Domnului pentru noi toţi.

Sinaxar

În această lună în ziua a şasea pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Eutihie, patriarhul Contantinopolului.

Stih: Cu cuvinte pe Eutihie cel mort cinstind,
Pe sine-mi însumi mă judec foarte noroit fiind.
În a şasea zi poarta Cerului s-a deschis,
Sufletului lui Eutihie ce acolo s-a dus.

Acest dintru Sfinţi părintele nostru, şi marele arhiereu Eutihie, a fost pe vremile împărăţiei marelui Iustinian, din Frigia, dintr-un sat ce se cheamă Tiacomi. Deci fiind crescut lângă Isichie preotul, moşul său, care se învrednicise pentru dragostea ce avem către Dumnezeu a face minuni, şi botezându-se de dânsul la biserica din Avgustopoli, unde slujea moşul său, şi era păzitor de sfintele vase.

Deci nevoindu-se la sfinţitele cuvinte, şi procopsind în adâncul cunoştinţei Scripturilor fu chemat de cel ce era atuncea episcop Amasiei, şi-l tunse anagnost în biserica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ce se află în locul numit Urvichie, apoi fu hirotonisit diacon şi preot, şi se duse la mânăstirea, ce era făcută de Meletie şi Seleuchie arhiereii Amasiei, se făcu acolo monah, apoi fu şi arhimandrit.

Strângându-se Sfântul al cincilea a toată lumea Sinod de împăratul Iustinian, şi adunându-se de pretutindenea arhiereii, iar arhiereului Amasiei, întâmplându-i-se boală, n-a putut îndrăzni a călători ci fu trimis fericitul acesta Eutihie, să fie în locul lui plinitor, care mergând la Contantinopol şi dând ispita bunurilor sale şi înţelepciunii. Şi la întrebările ereticilor şi la răspunsuri arătându-se luminat întru cele ce-i înfruntă, şi dovedind cu Scriptura, că se cade a se anatematisii ereticii, a tras pe toţi, chiar şi pe împăratul spre dragostea lui, atâta cât şi Mina Preasfântul patriarh a zis din descoperire dumnezeiască, cum că acesta era să fie Diadoh în locul lui. Care peste puţină vreme mutându-se către Domnul, trimis-a împăratul de a adus pe sfântul din Amasia, şi l-a aşezat arhiereu acelei luminate, şi mari cetăţi, cu soarta şi cu judecata arhiereilor şi a tot norodul, şi plinirea bisericii.

Iar diavolul, semănătorul zâzaniilor, nesuferind a vedea aşezarea şi buna stare a Bisericii lui Hristos, ispitea a o clinti prin dogme putrede, ca cu nişte meşteşuguri, până a învăţat şi pe unii a huli, plecându-i cu chip de bună credinţă, cum că trupul, ce s-a luat de Hristos din Sfânta Fecioară mai înainte de patimă era nestricăcios.

Şi alăturându-se împăratul Iustinian la acea păgânească dogmă, pogorî din scaun pe marele Eutihie, şi-l goni, căci înfruntă hulele ce scornise, şi mergând la mănăstirea Amasiei, căci acolo era izgonit, petrecea sihăstreşte, şi arătând multe lucruri de minuni, şi-a luat iarăşi scaunul, făcând doisprezece ani la izgonire.

Deci murind Iustinian, şi luând împărăţia Iustin şi Tiberie, şi primit fiind sfântul de cei mai de frunte ai sfatului cu luminată priinţă, şi contenind cu rugăciunea sa stricăciunea şi omorul ce se făcea între oameni în Constantinopol, şi ţinând sfânta biserică ani douăzeci şi patru şi şase luni după izgonire, s-a mutat către Domnul, proorocind mai înainte împăratului Tiberie pentru împărăţie.

Apoi mergând să-l vadă, i-a spus şi de sfârşitul lui, care i s-a şi întâmplat, că după moartea sfântului a trăit patru luni, şi a lăsat şi el trupul.

Iar moaştele Sfântului Eutihie fură îngropate în altarul Sfinţilor apostoli la temelia Sfântului Pristol unde zac sfintele moaşte ale lui Andrei şi Timotei şi ale lui Luca apostolii. Şi se face soborul lui în sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor o sută douăzeci de mucenici din Persia.

Stih: De vei număra pe cei ce focul persienesc era arzând,
Vei afla de trei ori patruzeci că sunt.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioasei Platonida.

Stih: Spatele Cerului pe Platonida poartă,
Care cu bunătăţile pe spatele pământului a fost strălucită.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor doi mucenici cei din Ascalon, îngropaţi în pământ până la brâu, s-au săvârşit.

Stih: Cuvinte nearat rod ţie din pământ odrăslind,
Până la mijloc îngropaţi doi bărbaţi în pământ roade fiind.

Tot în această zi, cuviosul părintele nostru Grigorie Sinaitul care a sihăstrit la anul o mie trei sute zece, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Canon, Grigorie adevărat te-ai arătat,
De dumnezeiasca rugăciune la care pe toţi ai îndemnat.

Tot în această zi, cuviosul Grigorie cel ce a sihăstrit în munţii marei Lavre a Atonului la anul o mie trei sute opt, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Pe Grigorie lucrătorul de trezvie,
Cu cuvinte îl cinstesc căci aşa este de datorie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Având-ţi sufletul ca zăpada, te-ai asemănat îngerilor prin slăbiciunea bunătăţilor părinte. Pentru aceasta veselindu-te împreună cu dânşii, dănţuieşti strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca o jertfă fără prihană, din pruncie te-ai adus pe sineţi Stăpânului tău cuvioase prin omorârea dezmierdărilor, şi cu adevărat pentru aceasta veselindu-te, strigi: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvoarele lacrimilor tale părinte arătat au stins focul zburdărilor trupeşti şi s-au făcut rouă de tămăduiri, celor ce pururea cu credinţă strigă lui Hristos: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine prea curată şi Maică pururea Fecioară te-am cunoscut mântuire oamenilor; că Fiul cel nedespărţit de Sânurile Tatălui, S-a întrupat din tine. Pentru aceasta binecuvântată eşti de neamurile neamurilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Lepădând somnul lenevirii ai privegheat părinte la purtarea de grijă a bunătăţilor, până ce te-ai arătat locaş Dumnezeului lui Iacov, pe care îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Cu pavăza bunei credinţe fiind acoperit, şi luând dogma cea cinstită ca o sabie cu două ascuțișuri, cu adevărat ai tăiat toate cetele ereticilor, cugetătorule de Dumnezeu.

Jertfă fără de sânge ai adus lui Dumnezeu, întru smerirea inimii părinte Eutihie, jertfind pe Cel ce S-a jertfit pentru tine ca o oaie; pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înălţându-te prin lipsirea celui mai rău, şi asemănându-te îngerilor celor fără materie, fiind încă în trupul tău, prin dragoste neoprită ai purces către Hristos, pe care Îl doreai.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întru naştere ai scăpat de dureri Preacurată, şi după ce ai născut, iarăşi Fecioară ai rămas, că toate le face Iisus, cel ce este Dumnezeu şi Om; pe care Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât, şi jertfa dreptului cu apă o ai ars, că toate le faci Hristoase cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

În locul celor mici câştigând cele mari, şi în locul celor stricăcioase cumpărând cele nestricăcioase, ai luat împărăţia cea nemişcată, şi ai dobândit mărirea cea netrecătoare împodobindu-te cu frumuseţile bunătăţilor tale.

Curat ţi-ai petrecut viaţa ta, şi te-ai arătat slugă Fecioarei celei curate, Eutihie ierarhe al lui Dumnezeu prea adevărat, stâlp Ortodoxiei, reazim al credinţei, zid norodului celui ales, de Dumnezeu fericite.

Cugetul trupului l-ai supus minții, şi fiind în trup, ai vieţuit pe pământ ca un fără de trup, Eutihie. Pentru aceea împreună cu dumnezeieştile Puteri cele fără de trup bucurându-te, stai înainte Stăpânului şi Dumnezeului tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca lumina, ca zorile, ca soarele cel mare, ai strălucit celor de pe pământ cugetătorule de Dumnezeu, Eutihie. Şi mutându-te de pe pământ către Dumnezeu şi primind vărsările din Lumina Lui, iarăşi trimiţi lumină tuturor, celor ce te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întărindu-mă cu puterea şi cu darul tău, ție am dat cu osârdie cântarea cea din inimă, ci primeşte-o pe dânsa Fecioară prea curată, dăruindu-mi pentru dânsa darul tău cel mult-luminos, din comorile cele nepieritoare, de Dumnezeu fericită.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe care slăvindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduiala Postului şi Otpustul.

https://sites.google.com/site/ortodox007/mineiele-bisericii-ortodoxe/mineiul-pe-aprilie#h.dmp6i9w0cekl

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului

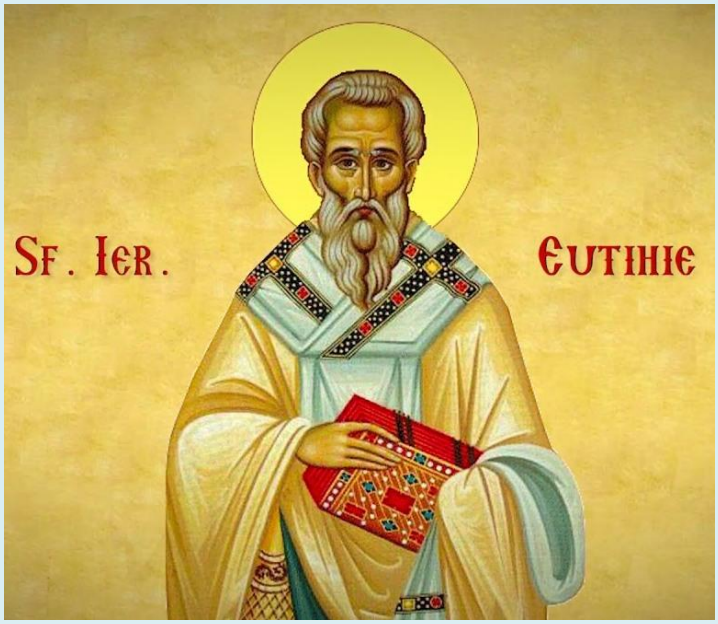

Canon de rugăciune la Sfântul ierarh Eutihie - 6 aprilie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=f_YEwS4VnqE&t=1s

***

Univers Orthodox - Canonul Sfântului ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului - Protos. Leontie Fusa, Schitul „Sfântul Gheorghe", Cloşca:
https://www.youtube.com/watch?v=34p6jsc758k

&&&

Troparul Sfântului ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Eutihie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbogăţindu-te cu virtuţi şi luminându-te cu Luminile cele strălucitoare ale darurilor lui Dumnezeu, izbăveşte-mă de patimile ticăloşiei prin rugăciunile tale, ca să te laud, prea înţelepte ierarhe Eutihie.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viţă sădită din cer în curţile lui Dumnezeu ai odrăslit, adevărat îndestulată cu roadele faptelor celor bune, împreună şi cu ale minunilor, Sfinte părinte Eutihie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcând mintea stăpână, ai biruit tirania patimilor, cuvioase. Pentru aceea, înălţându-te cu aripile nepătimirii, ai ajuns tocmai la Locaşurile lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Primind pe Ziditorul tău, precum a voit a Se Întrupa mai presus de cuget din pântecele tău fără de sămânţă, te-ai arătat cu adevărat Stăpână a făpturilor, prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt...

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţindu-te pe sineţi de tina patimilor prin multa osârdie, te-ai făcut locaş Duhului Sfânt, purtătorule de Dumnezeu, strălucite ierarhe Eutihie.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai fiu al zilei cu împărtăşirea Luminii celei fără de materie şi cu strălucirea tămăduirilor celor adevărate goneşti stricăciunea patimilor cea întunecoasă, pururea pomenite.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie sugând laptele înfrânării, petrecând pururea în rugăciuni, ai ajuns la măsura vârstei lui Hristos cu adevărat, ierarhe strălucite Eutihie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Deschizându-ţi cinstita gură, părinte, ai tras duh şi ai îngrădit gura care a cugetat nedreptate, spre singură înălţimea Întrupării lui Dumnezeu, prea înţelepte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Minunea dumnezeieştii tale naşteri, Curată, întrece toată rânduiala firii. Că ai zămislit în pântece pe Dumnezeu mai presus de fire şi născându-L ai rămas pururea fecioară.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă, cântă strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te cu raza dumnezeiescului har, ai întunecat toate părerile ereticilor şi ai luminat adunările popoarelor celor credincioase, prea înţelepte.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suferind prigoniri pentru credinţă nu te-ai slăbit. Că ai avut ajutor pe Însuşi Hristos, cel ce era hulit, ierarhe prea cinstite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înălţându-te Domnul, a întărit pe piatra adevărului paşii sufletului tău şi a împiedicat cugetele vrăjmaşilor cele îngâmfate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu adevărat negrăită şi nepricepută este la cei din cer şi la cei de pe pământ taina naşterii tale celei cu dumnezeiască cuviinţă, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste mă rog luminează-le, ca să Te vadă Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, pe Cela ce chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izgonindu-te fără dreptate, vitejeşte ai suferit despărţirea de turma care ţi-a fost dată, înţelepte părinte. Dar iarăşi te-ai întors la dânsa cu bucurie, mult fiind de toţi prea lăudat.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu prin semn de pildă vezi acum slava lui Dumnezeu, de care din pruncie ai dorit-o, fericite Eutihie. Ci, mai ales faţă către faţă o vezi acum, dezlegându-se oglinzile trupului, părintele nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Umplându-ţi-se sufletul tău de ape dumnezeieşti, cu adevărat a izvorât Bisericii râuri de învăţături, înţelepte părinte Eutihie şi adapă brazdele ei, fericite părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti bună, Stăpână a lumii, miluieşte pe cei ce te mărturisim din suflet pe tine, Născătoare de Dumnezeu. Căci pe tine te avem ocrotire nebiruită, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o...

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sălăşluitu-s-a Preasfinta Treime întru tine, că fiind curat de tulburarea patimilor şi cu adevărat te-a umplut de daruri, prin care pururea alungi toată boala, cugetătorule de Dumnezeu, părinte Eutihie.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având în inima ta smerenie cu adevărat înălţătoare, te-ai înălţat şi toate măiestriile demonilor deodată le-ai umilit, ierarhe al Domnului, pururea pomenite.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trecând marea vieţii fără de valuri, ai ajuns la limanurile Împărăţiei Cerurilor, părinte, păstrând lui Dumnezeu poverile sufletului, vrednicule de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind plin de învăţăturile dreptei credinţe, la verdeaţa acestora ai păscut turma ta cea cuvântătoare şi de apele cele tulburi cele împotriva dogmelor neîmpărtăşită ai arătat-o, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preacurată Stăpână, ceea ce ai născut oamenilor pe ocârmuitorul Domnul, linişteşte cutremurul patimilor mele cel nestatornic şi cumplit, şi dă linişte inimii mele.

Irmosul: Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive.

Condac, glasul al 8-lea. Să lăudăm toţi cu credinţă pe dumnezeiescul Eutihie şi cu dragoste să-l fericim, ca pe un mare păstor şi slujitor, şi prea înţelept învăţător, şi izgonitor eresurilor; că se roagă Domnului pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Avându-ţi sufletul ca zăpada, te-ai asemănat îngerilor prin albiciunea virtuţilor, părinte. Pentru aceasta veselindu-te împreună cu dânşii, dănţuieşti strigând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o jertfa fără de prihană, din pruncie te-ai adus pe tine Stăpânului tău, cuvioase, prin omorârea plăcerilor şi cu adevărat pentru aceasta veselindu-te, strigi: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvoarele lacrimilor tale, părinte, arătat au stins focul plăcerilor trupeşti şi s-au făcut rouă de tămăduiri celor ce pururea cu credinţă strigă lui Hristos: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, prea curată şi Maică pururea Fecioară, te-am cunoscut mântuire noi oamenii: că Fiul cel nedespărţit de sânurile Tatălui, s-a Întrupat din tine. Pentru aceasta binecuvântată eşti de neamurile neamurilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând somnul lenevirii, ai priveghiat, părinte, la purtarea de grijă a virtuţilor, până ce te-ai arătat locaş Dumnezeului lui Iacov, pe care-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu pavăza dreptei credinţe fiind acoperit şi luând dogma cea cinstită ca o sabie cu două ascuţituri, cu adevărat ai tăiat toate cetele ereticilor, cugetătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfe fără de sânge ai adus lui Dumnezeu, întru smerirea inimii, părinte Eutihie, jertfind pe Cel ce s-a jertfit pentru tine ca o oaie. Pe care-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înălţându-te prin înlăturarea celui mai rău şi asemănându-te îngerilor celor fără de materie, fiind încă în trupul tău, prin dragoste neoprită ai purces către Hristos, după care doreai.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întru naştere ai scăpat de dureri, prea curată şi după ce ai născut, iarăşi Fecioară ai rămas, că toate le face Iisus, cel ce este Dumnezeu şi Om; pe care-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o, că toate le faci Hristoase prin singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În locul celor mici câştigând pe cele mari şi în locul celor stricăcioase cumpărând cele nestricăcioase, ai luat Împărăţia cea neclintită şi ai dobândit mărirea cea netrecătoare, împodobindu-te cu frumuseţile virtuţilor tale.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curat ţi-ai petrecut viaţa ta şi te-ai arătat slujitor Fecioarei celei curate, Sfinte Eutihie, ierarhe al lui Dumnezeu prea adevărat, stâlp Ortodoxiei, reazem al credinţei, zid poporului celui ales, de Dumnezeu fericite.

Stih: ***Sfinte părinte Eutihie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetul trupului l-ai supus minţii şi fiind în trup ai vieţuit pe pământ ca fiind fără trup, Sfinte părinte Eutihie. Pentru aceea împreună cu dumnezeieştile Puteri cele fără de trup bucurându-te, stai înaintea Stăpânului şi Dumnezeului tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca lumina, ca zorile, ca Soarele cel mare ai strălucit celor de pe pământ, cugetătorule de Dumnezeu, Sfinte părinte Eutihie. Şi mutându-te iarăşi de pe pământ către Dumnezeu şi primind vărsările din Lumina Lui, iarăşi trimiţi lumină tuturor, celor ce te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întărindu-mă cu puterea şi cu harul tău, ţie am dat cu osârdie cântarea cea din inimă; ci, primeşte-o, Fecioară prea curată, dăruindu-mi pentru dânsa harul tău cel mult luminos, din comorile cele nepieritoare, de Dumnezeu fericită.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti. Iar prin tine, Preacurată, s-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care slăvindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Fiind îmbrăcat cu putere dumnezeiască, ai dezgolit puterea înşelătorului, făcând minuni alese, purtătorule de Dumnezeu şi fiind izgonit fără dreptate de la turma ta, iarăşi te-ai întors la dânsa mărit; părinte cuvioase, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Nu s-a despărţit de firea cea dumnezeiască Trup făcându-Se în pântecele tău, ci, făcându-Se Om a rămas Dumnezeu, cel ce după naştere te-a păzit pe tine, Maică Fecioară, ca şi mai înainte de naştere prea curată, Însuşi Domnul. Pe care roagă-L cu osârdie, să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Nu Te-ai despărţit de firea cea dumnezeiască, măcar de ai şi pătimit de bunăvoie, ci, Răstignindu-Te cu Trupul, Preabunule, toată lumea cea de sub soare o clatini ca un Dumnezeu, striga Născătoarea de Dumnezeu lăcrimând. Pe care să o lăudăm ca pe Maica Domnului, cerând să luăm printr-însa mare milă.

Imnografie

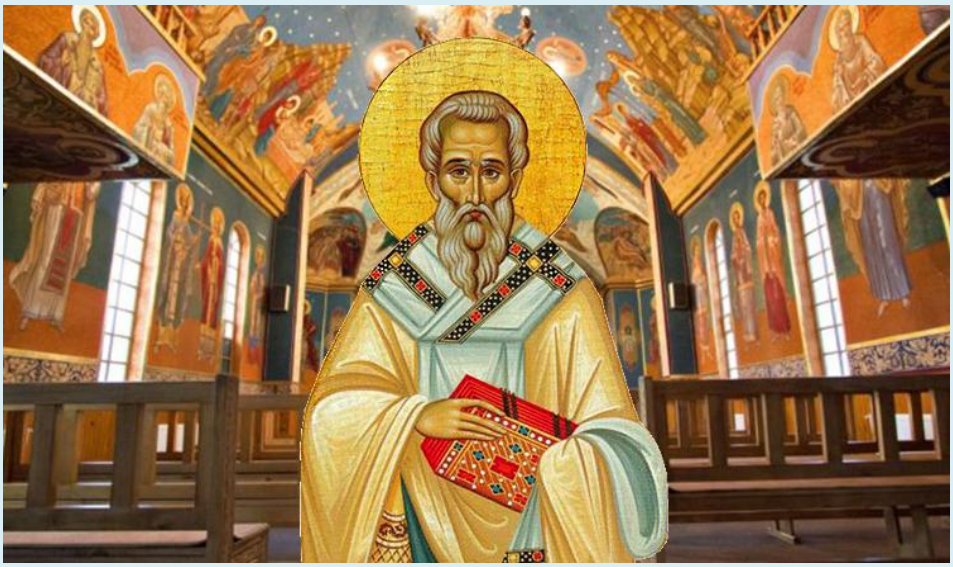

Condacul Sfântului ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului, glasul 8: Să lăudăm toţi cu credinţă pe dumnezeiescul ierarh Eutihie şi cu dragoste să-l fericim, ca pe un mare păstor şi slujitor şi prea înţelept învăţător şi izgonitor al eresurilor. Că se roagă Domnului pentru noi toţi.

Troparul Sfântului ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului, glasul 4: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Eutihie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-ierarh-eutihie-patriarhul-constantinopolului-tropar

Troparul Sfântului ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului (în limba greacă):
https://doxologia.ro/video/slujbe/alte-slujbe/troparul-sfantului-ierarh-eutihie-patriarhul-constantinopolului-limba

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului Eutihie, patriarhul Constantinopolului

Cuvant Ortodox - Viaţa Sfântului sfinţit Eutihie, patriarhul Constantinopolului - 6 aprilie:
https://www.youtube.com/watch?v=yq82xC-QzSU

***

Ţara Frigiei şi satul ce se numea dumnezeiesc, a fost patria Sfântului Eutihie, pe care el îngrădindu-l cu ziduri de piatră, a zidit o biserică mare în numele Sfinţilor patruzeci de mucenici şi a făcut acolo locaş de rugăciune pentru călugări, care petreceau viaţa îngerească în rânduiala monahicească, pentru că nu numai cu numele, ci şi cu lucrul să fie satul acela dumnezeiesc şi s-a întemeiat ca o cetate puternică, cu sârguinţă sfântului.

Părinţii lui au fost Alexandru, ostaş şi Sinezia, fiica unui cinstit şi îmbunătăţit preot Isihie, care slujea în biserica Augustopoliei.

Sinezia, când purta în pântece pe acest dreptcredincios rod, odihnindu-se într-o noapte, a văzut o lumină negrăită strălucind şi s-a înspăimântat, apoi gândea în sine, ce să însemne aceasta. Dar a fost ca o însemnare a luminii celei duhovniceşti, care avea să se nască dintr-însa, adică a luminătorului multora, care erau în întunericul rătăcirii. Pentru că Domnul pe robul său, precum altădată pe Ieremia proo-

rocul, mai înainte de a ieşi din pântecele maicii sale, l-a sfinţit şi l-a însemnat să fie mare arhiereu şi lumina lumii.

Şi s-a botezat pruncul de moşul său mai sus amintit, adică de prezbiterul Isihie, şi l-a dat la învăţătura cărţii, căci se arătau din copilăreasca lui vârsta semnele rânduielii ce avea să fie în el. Pentru că pruncii ce erau de o seamă cu el, mulţi învăţau la prezbiteriul acela, jucându-se şi scriindu-şi numele pe ziduri, numindu-se unii prezbiteri, alţii cu alte dregătorii, iar acest fericit prunc şi-a scris vrednicia patriarhiei lui astfel: Eutihie patriarhul, ca şi cum proorocea, adeverind cinstea patriarhiei, ce era să i se dea de la Dumnezeu.

Când era de doisprezece ani, a fost trimis de părinţi şi de moşul lui la Constantinopol pentru învăţătura cea mai mare. Acolo sporind bine în înţelepciunea cea din afară, pe mulţi covârşindu-i, s-a convins că înţelepciunea din afară nu este de sus pogorâtă după cuvintele Sfântului apostol Iacov; ci pământească, sufletească, diavolească - care caută adică bunătăţi pământeşti, slujind poftelor în simţirile trupeşti, cele iubitoare de desfătări ale sufletului, şi urmând mândriei diavolului -, care nu le aduce iubitorilor săi nici un rod duhovnicesc. Iar înţelepciunea cea de sus este curată mai întâi, după aceea paşnică, blândă, bine ascultătoare, plină de milă şi de rodurile cele bune, cu care satură pe iubitorii ei.

Deci, înţelepciunea care se coboară de sus, căutând-o acest binecunoscător tânăr cu sârguinţă şi cu minte bărbătească, apoi aflând-o, a pus sfat bun în mintea sa, ca nu lumii, ci lui Dumnezeu să slujească în ceata monahicească.

Deci, ajungând la vârsta şi la anii bărbatului desăvârşit la călugărie gândind în minte cu neschimbat scop, i s-a întâmplat, după rânduiala lui Dumnezeu, puţină împiedicare, care l-a oprit oarece vreme de la rânduiala monahicească.

Aceasta s-a întâmplat astfel: Mitropolitul cetăţii Amasia şi alţi oarecare din cei cinstiţi au silit pe fericitul cu mare rugăminte, chiar şi fără de călugărie să primească episcopia cetăţii Lazichia. Deci fericitul Eutihie, supunându-se voii mitropolitului şi celorlalţi ca lui Dumnezeu, s-a dat pe sine ca un miel celui cel tunde, arhiereului Amasiei, care venise la Constantinopol pentru oarecare trebuinţe bisericeşti şi luându-l l-a dus în biserica prea curatei Fecioare Născătoare de Dumnezeu, ce se numea Urbikiul, căci fusese ridicată cândva de către Urbikie, voievodul Răsăritului. Acolo la un loc deosebit, i-a tuns pe ei pentru ierarhia bisericească.

Iar când se tundea el, din întâmplare i-au căzut toţi perii în sfânta apă din cristelniţă şi grăiau cu mirare cei ce erau de faţă, că ceea ce l-a născut cu duhovnicească naş-

tere (adică cu Botezul) aceea singură i-a fost primitoare în ierarhie, primind într-însa perii lui.

După aceasta a fost hirotonisit diacon, apoi prezbiter, în al treizecilea an al vieţii sale. Şi acum fiind aproape de primirea vredniciei episcopiei, rânduind purtarea de grijă a lui Dumnezeu cele mai bune pentru robul Său, în vremea cea viitoare a schimbat acest sfat şi s-a dat altui bărbat acea episcopie a Lazichiei.

Sfântul Eutihie, având scopul cel mai dinainte spre călugărie, s-a dus într-una din mănăstirile Amasiei şi s-a îmbrăcat în călugăreasca rânduială. Mănăstirea aceea era zidită de Sfinţii bărbaţi Meletie, Uranie şi Selevchie care fuseseră odată episcopi, fiecare la vremea sa, ai Bisericii din Amasia şi în sfinţenia lor au odihnit întru Domnul, dând din mormintele lor tămăduiri bolnavilor, prin minuni.

***

Şi se povesteşte de acel mare Selevchie, că în viaţa sa fusese făcător de minuni. Pentru că odată, cuprinzând ţara aceea o foamete mare şi alergând la Sfântul Selevchie, pentru hrană, mulţime fără număr de săraci şi scăpătaţi, el şi-a deşertat toate hambarele. Împărţitorul de grâu nemaiavând ce să împartă la cei ce cereau şi nesuferind supărările de la dânşii, s-a dus la sfântul şi i-a dat cheile. Iar el luând cheile, le-a pus pe patul său şi toată noaptea s-a rugat lui Dumnezeu să nu omoare cu foame pe poporul său, ci să le trimită hrană cu atotputernica Sa mână.

A doua zi s-a găsit hambarul atât de plin de grâu, încât nici uşile nu erau cu putinţă a se deschide. Lua poporul fără de opreală, cât le trebuia şi cât putea să ia şi, luându-se din grâu, nu se împuţina.

Şi câţi luau cu măsură şi cu număr, acel număr de măsuri s-a găsit scris foarte mare, (adică o sută de mii de măsuri) din grâul scos din hambarele lui Selevchie, care îl înmulţise Dumnezeu cu rugăciunile aceluia. Acestea despre Sfântul Selevchie.

***

Iar mormântul Sfântului Uranie, care a împodobit odată scaunul în Iberia şi s-a îngropat acolo, asemenea s-a aflat dând tămăduiri de toate neputinţele.

***

De nişte bărbaţi ca aceştia a fost zidită mănăstirea Amasiei, în care după aceea cuviosul Eutihie, primind asupra sa îngerescul chip cu îmbrăcăminte călugărească, şi-a încins mijlocul cu adevărul; apoi a luat armele lui Dumnezeu, a fost pus

arhimandrit al tuturor mănăstirilor din mitropolia Amasiei şi ales povăţuitor al călugărilor.

În acea vreme împărăţea Iustinian cel mare, de către care au fost chemaţi arhiereii la al cincilea Sinod din toată lumea. Şi se întâmplase atunci că mitropolitul Amasiei era cuprins de o boală şi l-a rugat pe cuviosul Eutihie arhimandritul, ca să se ducă în locul lui la Sinod în Constantinopol. Deci, gătindu-se fericitul de cale, i s-a arătat în vis o vedenie în acest fel: ***Degetul lui Dumnezeu îl vedea întins pe tăria cerului, spre muntele ce era deasupra mănăstirii lui, care era foarte înalt şi avea pe el o biserică de rugăciune a Sfântului mucenic Talaleu. Deci, arătând degetul lui Dumnezeu înălţimea muntelui, s-a auzit un glas de sus, zicând către Eutihie: "Acolo vei fi episcop".***

Deşteptându-se din somn, se minună de vedenia aceea şi nu se pricepea ce va fi aceasta. Iar aceea însemna cinstea cea înaltă a patriarhiei Constantinopolului, la care avea să se ridice, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu.

Iar după ce s-a dus la Constantinopol, Prea sfinţitul patriarh Mina, fiind bătrân şi aproape de sfârşit, văzând pe fericitul Eutihie, a zis în chip proorocesc despre dânsul către clerul său, că acela are să fie patriarh după dânsul şi i-a poruncit, ca să locuiască în casele cele patriarhiceşti şi cu dragoste vorbea cu dânsul, îndulcindu-se cu cuvintele lui cele de Dumnezeu insuflate.

Apoi l-a trimis la împărat, vestindu-i aceluia mai înainte despre bună pregătire şi despre bună purtare a bărbatului aceluia.

Din întâmplare era în ceasul acela oarecare din eretici înaintea împăratului. Aceia au început a pune întrebări sfântului despre dogmele credinţei şi n-au putut să stea împotriva înţelepciunii lui şi a duhului cu care grăia. Iar întrebarea le era această: "Oare se cade să-i anatemizeze pe eretici după moartea lor?" Adică grăiau că asupra acelora care după moarte au fost cunoscuţi ca eretici, nu se cade a pune anatema.

Iar Sfântul Eutihie grăia împotrivă: "Cu adevărat, pe eretici se cade şi după moarte a-i pedepsi cu anatema".

Şi a adus din scriptura lui Iosie, împăratul Ierusalimului, cum că oasele închinătorilor de idoli celor morţi, după mulţi ani le-a scos din morminte şi le-a ars cu foc. Deci, asemenea şi pe eretici, după moartea lor, se cuvine a-i pedepsi. Din acel ceas cuviosul Eutihie era iubit de împărat şi de toţi cinstit şi lăudat.

În acea vreme Sinodul încă neadunîndu-se, s-a îmbolnăvit prea sfinţitul patriarh Mina, fiind plin de zile, şi s-a dus către Domnul.

Mulţi din duhovnicească rânduiala căutau acea cinste la împărat, cu daruri şi cu mijlociri. Împăratul, a cărui inimă era în mâinile lui Dumnezeu, gândea la fericitul Eutihie şi a poruncit unuia din sfetnicii săi, bărbat cinstit cu numele Petru, ca să păzească cu cinste pe arhimandritul Amasiei, ca să nu fugă în taină din Constantinopol, ferindu-se de laudă omenească.

***

Atunci i s-a arătat sfântului o altă vedenie în vis, pe care singur mai pe urmă a spus-o casnicilor săi: "Mi se părea că vedeam o casă mare şi prea luminoasă şi într-însa era un pat aşternut cu podoabe de mare preţ. Şi şedea o femeie cinstită pe patul acela, cu numele Sofia, care chemându-mă la sine, mi-a arătat podoabele sale. Atunci am văzut îndată acoperământul casei plin de zăpadă şi pe un prunc care stătea în zăpadă cu numele Soteric care era gata să alunece şi să cadă jos de pe acoperământ. Iar eu, apucându-l, l-am coborât de pe acoperământ, l-am izbăvit din zăpadă şi l-am salvat de la cădere".

Această vedenie a avut-o el în noaptea dinaintea alegerii lui la patriarhie, care s-a împlinit îndată.

Pentru că acea cinstită femeie pe care o văzuse, cu numele Sofia, nu însemna altceva decât Sfânta Sofia sobornicească Biserică a Constantinopolului. Iar podoabele ei însemnau bisericeştile lucruri în timp ce pruncul Soteric, care era gata să cadă de pe acoperământ, însemna dogmaticească mărturisire, care era aproape de eretica alunecare şi cădere, având trebuinţă de grabnicul ajutor al bunului păstor.

Şi împăratul a avut o dumnezeiască descoperire despre cuviosul Eutihie, precum singur împăratul a spus suitei sale şi la tot clerul Bisericii celei mari, zicând cu jurământ: "Fiind eu în biserica Sfântului apostol Petru din Atira, la rugăciune, am dormitat şi am văzut pe verhovnicul apostol arătând cu mâna spre Eutihie, zicând către mine: "Acesta să se aşeze episcop la voi"". Aceasta auzind-o toţi, într-un glas au strigat: "Vrednic este! Vrednic este!"

***

Şi Sfântul Eutihie a fost ridicat la scaunul patriarhiei Constantinopolului după voirea şi descoperirea lui Dumnezeu în al patruzecilea an al vieţii sale.

Iar la începutul patriarhiei lui, adunându-se Sfinţii părinţi în Constantinopol, s-a făcut Sinodul al cincilea din toată lumea, la care a fost Vigilie, papă al Romei celei vechi, Apolinarie, patriarhul Alexandriei, Domnos al Antiohiei, care împreună cu preasfinţitul Eutihie, patriarhul Romei celei noi şi cu ceilalţi Sfinţi părinţi, au întărit dreapta credinţă dând anatemei pe eretici şi a lor socotinţă rău credincioasă.

Deci, îndreptând bine Sfântul Eutihie Biserica lui Hristos, a ridicat prigonire diavolul asupra sa, prin eretici şi slujitorii săi. Pentru că, după câţiva ani, împăratul Iustinian s-a înduplecat de nişte eretici, fiind amăgit în taină de dânşii şi, sub chipul dreptei credinţe, a început a semăna eresul aftartodochiţilor, adică al socotitorilor de nestricăciune, zicând că trupul lui Hristos, şi mai înainte de moarte şi de învierea Sa, a fost nestricăcios, fiind nesupus omeneştilor pătimiri, pentru unirea dumnezeirii cu dânsul. Prin acea eretică socoteală, împăratul tulbura Biserica, silindu-i pe toţi ca să creadă că dânsul şi să mărturisească.

Şi se împotrivea lui prea sfinţitul patriarh Eutihie, spunându-i că o învăţătură ca aceea nu este a Bisericii celei drept credincioase, ci a ereticilor. Şi dovedea din dumnezeieştile Scripturi şi din Sfinţii părinţi, că trupul lui Hristos în toate a fost asemenea stricăcios ca al nostru, afară de păcat, şi se afla sub pătimire. Pentru că, născându-se din prea curata Fecioară, S-a înfăşat în scutece şi cu lapte S-a hrănit, tăiere împrejur a suferit şi în toată viaţa Sa de pe pământ avea trebuinţă de hrană şi de băutură. Cum ar fi suferit un trup nestricăcios şi nesupus la patimi, piroane şi suliţă pentru noi? Numai prin aceasta cunoaştem că este nestricăciunea Lui, că a fost slobod de stricăciunea păcatului şi în mormânt nu S-a stricat.

Însă împăratul nu numai că nu voia să asculte învăţătura credincioasă a patriarhului, dar încă îl silea în tot chipul, ca să se învoiască la acea nesocotinţă, dar nevrând patriarhul să încuviinţeze credinţa aceea a împăratului, s-a mâniat asupra lui foarte tare.

Mai pe urmă, după împotrivirile cele multe de amândouă părţile, împăratul Iustinian, fiind îndemnat de eretici şi mai ales de eparhii Eterie şi Adeia, a strâns o adunare fărădelege din episcopii cei de un gând cu ei, şi a fost asta în anul al doisprezecelea al patriarhiei lui Eutihie. Şi, purtând clevetiri mincinoase cu mărturii asupra celui nevinovat şi sfânt, a făcut asupra lui judecată nedreaptă şi a izgonit de pe scaun pe păstorul cel bun, pe bărbatul cel sfânt, pe dreptcredinciosul arhiereu Eutihie. Iar în locul lui a ales pe mincinosul păstor Ioan, ce se numea scolastic, răucredincios şi clevetitor de oameni.

Iar Sfântul Eutihie, pe 22 ianuarie, la pomenirea Sfântului apostol Timotei, a fost scos de mâinile ostaşilor din biserică.

Pentru că Eterie eparhul, mergând cu arme şi cu săbii ca o fiară cumplită răcnind, a poruncit să tragă afară cu sila pe sfântul şi singur l-a dezbrăcat de arhiereştile veşminte şi l-a trimis la izgonire în ţara Amasiei. Apoi nici el însuşi n-a scăpat de dumnezeiasca izbândire; căci la vreme, el împreună cu cel de un gând şi de un obicei prieten al său Adeia, s-au lipsit de boierii, de bogăţii şi de viaţă. Deci, într-o zi amândoi, la 3 octombrie, cu dreaptă judecată au fost osândiţi la moarte pentru răutăţile lor şi cu securea li s-au tăiat capetele.

Iar arhiereul lui Hristos, Eutihie fiind dus în părţile Amasiei, în mănăstirea sa, petrecea acolo în post şi rugăciuni şi făcea multe minuni, tămăduind neputinţele omeneşti cu darul lui Hristos, dintre care unele se pomenesc aici.

***

Un oarecare om din cetatea Amasiei, ce se numea Androghin, împreună cu soţia sa erau în mare mâhnire, că li se năşteau copiii morţi. Adică mai înainte de a ieşi din pântecele maicei, cel ce se năştea, murea.

Deci, a alergat cu rugăminte şi cu lacrimi la acest arhiereu al lui Dumnezeu, precum oarecând sumaniteanca la Elisei, ca să se roage lui Dumnezeu pentru dânşii, că doar şi-ar vedea viu rodul însoţirii lor.

Iar el, ungându-i cu sfânt untdelemn de la făcătoarea de viaţă cruce şi de la icoana prea curatei Născătoarei de Dumnezeu, cea din Sozopoli, le-a zis: ***"Pruncului ce se poartă în pântece - căci femeia era îngreunată -, să-i puneţi numele Petru şi va fi viu".***

Iar preotul Eustatie ce era lângă dânsul - scriitorul vieţii acestuia -, a zis: "Dar de se va naşte parte femeiască, cum se va numi?", iar sfântul, proorocind, grăia că parte bărbătească se va naşte şi Petru să se numească.

După împlinirea zilelor, a născut femeia prunc de parte bărbătească şi l-a numit Petru, care a fost viu şi a crescut, şi a mai născut după aceea şi alt fiu, pe care, ducându-l în braţe la arhiereul lui Dumnezeu, întreba cum să-l numească.

Iar el a zis: "Să se numească Ioan, de vreme ce în biserica Sfântului Ioan a auzit Dumnezeu rugăciunea voastră".

Şi au ajuns acei prunci în vârstă bărbătească şi moştenitori ai părinţilor lor.

***

Un prezbiter oarecare, fiind din sfatul bisericesc, a adus pe un fiu al său de patrusprezece ani, mut şi surd, cu numele Nunehie, iar sfântul, ungându-l cu sfânt untdelemn, i-a deschis auzul şi i-a dezlegat limba, făcându-l a auzi şi a vorbi.

***

Un oarecare din clericii bisericeşti, cu numele Chiril, avea un fiu ca de cinci ani, care asemenea, era mut şi jumătate mort. Şi pe acela arhiereul lui Dumnezeu cu rugăciunea l-a făcut sănătos şi grăitor.

***

Iarăşi din cetatea Zila i-au adus un prunc de patru ani, uscat, neavând decât oase şi pielea, care nu putea să mănânce altceva decât sugea puţin de la pieptul maicei. Şi acela s-a tămăduit prin mâinile sfântului, fiind uns cu untdelemn sfânt.

***

Asemenea, alt prunc, fiu al unui meşter din Amasia, căzând într-o boală năpraznică şi fiind aproape de moarte, s-a sculat de la porţile morţii, prin rugăciunile Sfântului Eutihie, plăcutul lui Hristos şi cu ungerea sfântului untdelemn.

***

O femeie dintr-un sat mergea la cetate pentru trebuinţa sa, cu fiul său de şapte ani, împreună cu alţi oameni, dar, atingându-l vicleanul diavol, a rănit pe prunc la picioare şi se tăvălea pe pământ, neputând nicidecum să stea pe picioarele sale. Deci, luându-l maica sa împreună cu călătorii, l-au dus pe mâini în mănăstire la fericitul patriarh, rugându-se cu lacrimi, să se milostivească pentru dânsa şi să-l tămăduiască pe fiul ei. Iar arhiereul, prin obişnuita lui doctorie, prin rugăciune şi prin sfântul untdelemn l-a făcut sănătos, încât umbla bine ca şi mai înainte.

***

Aproape de cetatea Amasiei era o mănăstire de femei care se numea Flavia. De acolo s-a adus la sfântul o fecioară tânără, care nu putea să se împărtăşească cu Tainele dumnezeieşti. Căci atunci când venea vremea Împărtăşirii, îndată năvălea asupra ei frică şi cutremur şi strigă, întorcându-se şi fugind de sfintele Taine. Iar dacă cândva cu sila i se dădeau Preacuratele Taine, îndată le vărsa, ca pe o amărăciune nesuferită, pentru că duhul cel viclean era într-însa.

Deci, arhiereul lui Dumnezeu, făcând pentru dânsa rugăciuni cu dinadinsul la Dumnezeu, a izgonit dintr-însa duhul cel necurat. Iar fecioara, dobândind tămăduire, a primit fără tulburare dumnezeiasca împărtăşire, din mâinile arhiereului.

***

Un tânăr care ştia bine a împodobi bisericile cu zugrăveli, lucra în casa unuia, Hrisatie, cetăţean al Amasiei, şi care, luând de pe pereţi zugrăveala cea veche, închipuia cu alta nouă sfintele icoane. Era acolo o închipuire veche a Venerei celei fără de ruşine, şi când a început a o şterge de pe perete, diavolul cel ce era în închipuirea aceea, i-a vătămat mâna cu o boală cumplită, care se numeşte cancer. Şi mâna lui era o rană netămăduită, încât toţi cei ce o vedeau, ziceau: "Se cade a o tăia, că nu cumva tot trupul să-i putrezească".

Iar tânărul fiind în durerea aceea şi în mâhnire mare, a alergat la plăcutul lui Dumnezeu, Eutihie, cu multă tânguire, cerând ajutor sănătăţii sale.

Sfântul, făcând rugăciune către Dumnezeu pentru el şi ungându-i mâna cu untdelemn sfinţit, în trei zile l-a tămăduit desăvârşit şi l-a liberat sănătos.

Deci, cu acea mână tămăduită, tânărul acela, la locul unde luase vătămarea aceea, ştergând asemănarea zeiţei celei fără de ruşine, a făcut chipul celui fără de plată doctor al său, preasfinţitul patriarh Eutihie.

***

Asemenea şi mâna altui tânăr, vătămată cu o boală netămăduită, pe care doctorii îl sfătuiau să o taie, a tămăduit-o sfântul.

***

Iarăşi, pe un îndrăcit l-au dus la sfântul, căci se muncea cumplit în toate zilele. Pe acesta fericitul l-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi i-a uns fruntea cu sfântul untdelemn, rănind puterea drăcească ca şi cu o suliţă de foc şi a început cu un glas înfricoşat a răcni, scrâşnind cu dinţii, încât se vedea că tânărul acela era muncit nu de un diavol, ci de mai mulţi. După aceea, înţepenind, zăcea la pământ ca un mort şi după puţin timp pătimea la fel de cumplit mai multe zile.

Sfântul se minuna, pentru ce atât de lungă vreme nu lasă îndrăcirea pe tânărul acela, şi a poruncit lui Eustatie, preotul său şi scriitorul vieţii acestuia, ca să întrebe pe acel tânăr, cine şi de unde este, ce fel îi este petrecerea şi faptele lui şi cum i s-a întâmplat îndrăcirea aceea.

Deci, fiind întrebat tânărul de toate cele despre sine cu de-amănuntul, le-a mărturisit, zicând: "Eu am fost monah în Mănăstirea Sfântului Ioan din Acropoli, şi am lepădat de pe mine rânduiala monahicească şi m-am dus în lume. Apoi am cunoscut o femeie, cu care am făcut multe păcate, de aceea pedepsindu-mă Dumnezeu, pătimesc acestea după cum vedeţi, iar voi, dacă puteţi ceva, ajuta-ţi-mă".

Aceasta auzind-o sfântul şi făcând pentru dânsul rugăciune cu dinadinsul către Dumnezeu, după obiceiul său, sfătuia pe acel tânăr să se întoarcă iarăşi în mănăstirea sa, la monahicească rânduială.

După ce tânărul a făgăduit cu hotărâre să facă aceasta, îndată s-a izbăvit de muncirea diavolească, cu rugăciunile arhiereului lui Dumnezeu, Eutihie.

***

Un om oarecare bolnav a alergat la cuviosul, cerând tămăduire, şi a luat sănătate cu porunca să nu bea vin niciodată.

***

Alt om, ducându-se cu aproapele său la judecată, s-a judecat cu nedreptate. Dar cu izbândirea lui Dumnezeu, a dreptului Judecător, pierzându-şi vederea ochilor, un an întreg nu a văzut lumina, şi ducându-l alţii, a mers cu pocăinţă la acel făcător de minuni, mărturisindu-şi păcatul său şi căuta tămăduire de boala sufletească şi de cea trupească. Şi le-a câştigat pe amândouă prin dumnezeiasca milostivire, din arhierească putere, prin rugăciunile cele primite de Dumnezeu, ale arhiereului lui Hristos, Eutihie, şi s-a dus întru ale sale, văzând cu ochii ca mai înainte.

***

Apoi o mulţime de bărbaţi, femei şi copii, pătimind de felurite boli, alergau la acest bun doctor şi toţi câştigau grabnice tămăduiri, cu rugăciunile lui.

***

În timpul năvălirii perşilor, mulţi oameni din cetăţile de primprejur pustiite şi robite, adunându-se la Amasia, fiind foamete foarte mare, acest plăcut al lui Dumnezeu a făcut în mănăstirea sa ca să fie nelipsită hrana. Căci în toate zilele venind la mănăstirea lui popor fără de număr pentru hrană, iconomii au spus sfântului că, nu numai celor ce vin nu au ce să le dea, ci şi singuri monahii nu au cu ce să se hrănească, fiindcă grâul şi făina s-au sfârşit.

El intrând în hambar şi lipsa aceea cu totul văzând-o, s-a rugat lui Dumnezeu şi mângâind pe fraţi, zicea: ***"Nădăjduiţi şi credeţi spre Dumnezeu, că cele ce daţi***

celor ce au trebuinţă, pe acelea îndoite vi le va dă Dumnezeu. Căci cu neîndoire nădăjduiesc spre îndurările lui Dumnezeu, că precum în zilele lui Ilie, la Sarepta Sidonului, n-a scăzut la femeia cea văduvă vadra cu făină, aşa şi la noi acum nu vor lipsi cele de trebuinţă; ci vor mânca toţi, se vor sătura şi vor lăuda pe Domnul Dumnezeul nostru".

Şi a fost aşa după credinţa şi după cuvântul sfântului. Că pâinile, împărţindu-se neîncetat, nu numai că nu se împuţinau, ci şi mai mult se înmulţeau. Şi cu cât mai mult se cheltuia mâncarea la cei ce veneau, cu atât mai mult toate se înmulţeau în hambar şi în cămară. Deci toţi străinii şi casnicii se hrăneau din destul în zilele cele de foame.

***

Încă şi de darul proorociei era nelipsit acest plăcut al lui Dumnezeu. Căci cu trei ani mai înainte de moartea împăratului Iustinian, s-a întâmplat că era în Amasia, Iustin, nepotul împăratului, cu boieria Curopalat.

Şi ducându-se la slujba împărătească undeva, pe acela luându-l fericitul Eutihie deosebi, i-a zis: ***"Ascultă-mă domnule Curopalate, deşi eu sunt păcătos, însă sunt rob şi preot al Dumnezeului meu, care m-a înştiinţat că tu vei împărăţi după moartea unchiului tău. Deci, caută să nu te îndeletniceşti în multe lucruri, ci ia aminte la tine, ca să fii vrednic spre săvârşirea voii Domnului degrabă".***

Auzind aceasta, Iustin a mulţumit lui Dumnezeu şi cerea de la sfântul său prooroc ajutor de rugăciuni.

Asemenea, mai pe urmă şi lui Tiberie comitul, care avea să împărăţească după Iustin, i-a făcut înştiinţare, prin scrisoarea sa în acest chip, scriind către dânsul pe când era în Asiria: ***"Acum ţi-a dat ţie Dumnezeu povăţuirea poporului şi fără zăbavă îţi va încredinţa şi ocârmuirile împărăţiei".*** Acest lucru s-a împlinit îndată.

Murind împăratul Iustinian şi venind la împărăţie nepotul lui, Iustin, iar Ioan scolasticul, cel mai sus zis patriarh al Constantinopolului, sfârşindu-şi viaţa, prea sfinţitul patriarh Eutihie, după cei doisprezece ani şi opt luni ai izgonirii sale, s-a întors la scaun cu negrăită bucurie a întregului popor, întâmpinându-l toţi pe mare şi pe uscat şi strigând: "Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!"

Şi şi-a luat scaunul său într-o zi de Duminică, în trei zile ale lunii octombrie, în care, nu cu mult înainte, cu judecată noului împărat, vrăjmaşii lui cei mai sus amintiţi, eparhii Eterie şi Adeia, au fost pedepsiţi cu moartea.

Şi a petrecut celelalte zile ale vieţii sale în pace, împodobind Biserica cu drepte învăţături şi cu faceri de minuni. Pentru că omorul ce era, cu rugăciunea l-a potolit şi pe cei bolnavi i-a tămăduit.

După aceea şi el singur vrând să plătească firească datorie, a căzut în boală trupească, la praznicul prea luminatei Învieri a lui Hristos şi a venit să-l cerceteze dreptcredinciosul împărat Tiberie.

El a proorocit împăratului, că degrabă după dânsul se va sfârşi, lucru care s-a şi împlinit. Că, îmbolnăvindu-se prea sfinţitul Eutihie în săptămâna luminată, a chemat în Duminica Tomei tot clerul său şi dându-le pace, binecuvântare şi cea din urmă sărutare, după ce a înnoptat, a adormit cu somnul morţii celei vremelnice întru Domnul. Iar sfântul lui suflet s-a dus în ziua cea neînserată şi veşnică la sfinţii ierarhi.

A stat pe scaun, după întoarcerea sa din surghiun, patru ani şi şase luni, iar toţi anii de la naşterea sa au fost şaptezeci.

Şi a fost îngropat cu slavă în biserica apostolilor, înaintea treptelor altarului, unde erau moaştele Sfinţilor apostoli Andrei, Timotei şi Luca.

După mutarea preasfinţitului patriarh Eutihie, dreptcredinciosul împărat Tiberie a trăit numai patru luni şi trei zile şi s-a săvârşit cu pace, după proorocia sfântului.

Iar noi pentru toate acestea, să slăvim pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Dumnezeu în Treime. Amin.

Notă - Nechifor scrie în cartea a 17-a, capitolul 31, că împăratul Iustinian când era să moară, urmând marelui împărat Constantin - care fiind aproape de sfârşitul său, şi-a făcut testament, ca prea sfinţitul Atanasie cel mare să se întoarcă la al său scaun; aşa a făcut şi Iustinian, poruncind cu aşezământ lui Iustin nepotul său, care avea să ia împărăţia după dânsul, ca pe prea sfinţitul patriarh Eutihie să-l întoarcă la scaunul Patriarhiei Constantinopolului.

Deci este şi aceasta de crezut, că înaintea sfârşitului său, împăratul s-a lepădat de cel mai de sus eres şi s-a sfârşit în dreapta credinţă. De aceea cu cei dreptcre-

dincioşi împăraţi pe acela îl pomeneşte Biserica şi întotdeauna îi face pomenirea lui la 11 noiembrie, pentru lucrurile cele multe şi bune ale lui, pentru osârdia către Dumnezeu şi pentru pocăinţa lui.

Sfântul ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului - drumul spre sfințenie

Crescut de bunicul său, un preot făcător de minuni, Sfântul Eutihie a ajuns să fie arhimandrit, iar patriarhul Mina i-a profețit faptul că îi va ocupa scaunul, ceea ce s-a și întâmplat, la scurt timp.

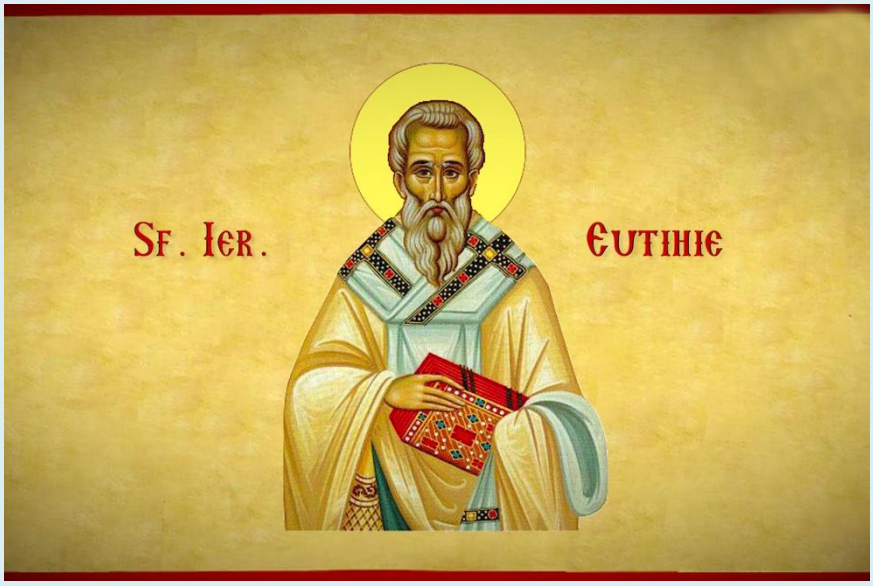

Născut în vremea împăratului Iustinian, în Frigia, a fost crescut de bunicul său, Isihie preotul, care se învrednicise de darul facerii de minuni.

Crescut în dreapta credință, a ajuns în cele din urmă arhimandrit, fiind trimis la al V-lea Sinod de la Constantinopol, ca locțiitor al arhiereului.

Acolo, mirându-se toți de dragostea lui pentru Scripturi, i s-a profețit de către patriarhul Mina că va ajunge să îi ia locul. Ceea ce s-a și întâmplat, căci la scurtă vreme patriarhul a trecut la cele veșnice, iar Sfântul Eutihie a fost numit în locul acestuia.

Din invidia diavolului, acesta a căzut într-o erezie și a fost izgonit. Petrecând 12 ani la mănăstirea Amasiei, și-a luat iarăși scaunul de patriarh, iar după încă doi ani s-a mutat la cele veșnice, după ce i-a prorocit împăratului Tiberiu că va fi ales.

Moaștele sale au fost îngropate alături de moaștele Sfinților apostoli Andrei, Timotei și Luca.

Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Irineu, episcop de Sirmium; Sfântul ierarh Eutihie, patriarhul Constantinopolului; Sfântul cuvios Grigore Sinaitul şi Platonida

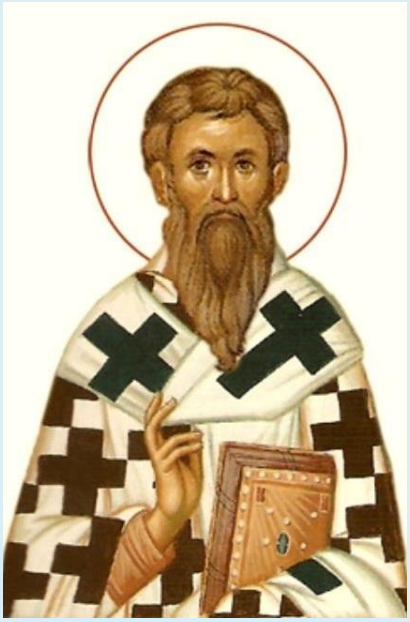

Sfântul mucenic Irineu

Sfântul mucenic Irineu, a fost episcop în oraşul Sirmium - astăzi Sremska Mitroviţa Serbia - din provincia romană Pannonia Inferioară, răspândind cu succes creştinismul în acele ţinuturi şi călăuzindu-i pe oameni pe calea mântuirii.

Pe vremea marii persecuţii împotriva creştinilor declanşată la ordinul împăratului Diocleţian, mărturisindu-şi în continuare credinţa în Hristos şi refuzând închinarea la idoli, Irineu a fost chinuit şi martirizat prin decapitare, la 6 aprilie 304.

Dintr-un Act martiric aflăm că Sfântul Irineu era episcop în scaunul de la Sirmium şi că a fost judecat şi condamnat la moarte de Probus, guvernatorul provinciei romane Pannonia Inferioară, în anul 304, pe baza edictelor împotriva creştinilor decretate de împăratul Diocleţian în anii 303 şi 304.

La ordinul expres al Caesarului Galerius, în provinciile dunărene Illyricum şi Pannonia Inferior, în care creştinii erau numeroşi, au fost puse în aplicare edictele imperiale de persecutare a creştinilor. Printre creştinii arestaţi şi aduşi la judecată s-a numărat şi Irineu, tânărul episcop al cetăţii Sirmium.

Acesta era căsătorit şi avea copii mici, întrucât pe atunci episcopii erau fie monahi, fie căsătoriţi - regula privitoare la celibatul episcopilor avea să fie prevăzută mai târziu, în cadrul Sinoadelor Ecumenice.

Pentru credinţa sa în Hristos, episcopul Irineu a fost adus în faţa guvernatorului Probus. La porunca de a jertfi zeilor, Probus s-a lovit de refuzul stăruitor al tânărului episcop. Pentru aceasta, Irineu a fost supus la chinuri, dar pe toate le răbda cu puterea rugăciunii. Şi au venit cei apropiaţi lui, părinţii, soţia şi copiii săi, care văzând ce suferinţe îndura, îl sfătuiau să se supună poruncii împăratului.

Guvernatorul Probus, iscusit în a apela la grijile lumeşti pentru a-i face pe creştinii mai slabi să renunţe la credinţă pentru a-şi salva viaţa, l-a mai ispitit o dată pe Irineu, folosindu-se de copiii acestuia.

I-a cerut să jertfească idolilor pentru aceşti copii, ca să nu rămână orfani. Nici aceasta ultima încercare nu a reuşit, astfel că Probus a dat sentinţa: să fie aruncat în râul Sava, un afluent al Dunării. Singura dorinţă a episcopului Irineu a fost să fie ucis cu sabia.

Conform Actului martiric, a fost adus la locul de osândă - podul Basent de peste râul Sava - unde a fost tăiat de ostaşi cu sabia şi aruncat în râul Sava. Acestea se întâmplau în ziua de 6 aprilie, anul 304.

Sfântul ierarh Eutihie

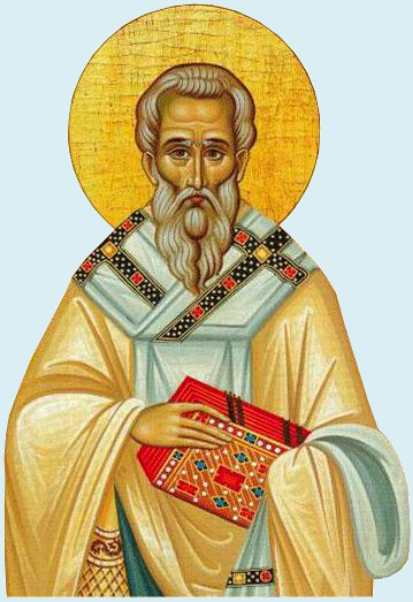

Sfântul ierarh Eutihie a fost patriarh în Constantinopol şi a apărat cu tărie Biserica împotriva ereticilor.

Sfântul Eutihie s-a născut în provincia Frigia din Asia Mică și a fost crescut de părinţi bine cunoscuți și credincioși.

De la o vârstă fragedă, viitorul sfânt a studiat științele. În timpul acestor studii, Eutihie a aflat cu cât mai măreața este înțelepciunea lui Dumnezeu în comparație cu orice știința. După ce a realizat aceasta, el s-a alăturat unei mânăstiri din Amasia pentru a-și trai viața în slujba Domnului.

Sfântul a primit aprobarea Sfântului patriarh Mina de Constantinopol pentru a deveni succesorul acestuia deoarece starea sănătății lui Mina se înrăutățise. Chiar apostolul Petru a apărut într-o vedenie a împăratului Iustinian cel mare insistând ca Eutihie sa devină patriarh.
În primii ani ca patriarh, Eutihie a convocat Sinodul V Ecumenic. Însă, deoarece chiar împăratul Iustinian ar fi fost înșelat, Eutihie a avut mai mari probleme luptându-se cu erezia aftartodochetismului care susținea ca Iisus Hristos nu putea sa sufere în timpul morții de pe Cruce. Împăratul s-a mâniat pe Eutihie și l-a trimis în exil la o mănăstire a Amasiei în anul 565.

Trăind o viaţă ascetică în exil, sfântul a continuat să slujească Domnului cu sârguință. A vindecat bolnavi și a dezlegat pe mulți.

După ce perșii au invadat și ruinat Amasia, sfântul s-a rugat Domnului ca grânele strânse sa nu se termine; rugăciunea i-a fost ascultată. De asemenea Eutihie a primit darul profeției, el prezicând succesorii lui Iustinian.

După doisprezece ani de exil, în anul 577, Eutihie s-a întors la poziția ce i se cuvenea.

La data de 6 aprilie, anul 582, și-a adunat clerul după care a adormit în pace.

Troparul, glas 4: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Eutihie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Sfântul cuvios Grigorie Sinaitul

Troparul, glasul al 8-lea: Biserică şi preot al Duhului, rai al harului şi de minuni făcătoare smerenie te-ai arătat, Sfinte Grigorie. Căci nedespărţit de dragostea lui Hristos, cu apostolească râvnă Sfintei Treimi ai liturghisit şi ai aprins în inimi focul ceresc al isihiei. Pentru aceasta, ca unui grabnic ajutător şi luminător, cu credinţă îţi strigăm: Roagă-te, părinte, să aflăm iertare şi har de la Dumnezeu şi sufletelor noastre mare milă!

Sfânta cuvioasă Platonida diaconița din Nisibe (308)

Sfânta Platonida a fost diaconiță, dar s-a retras în deşertul Nisibis (Nisibe), unde a organizat o mănăstire de maici, cu reguli foarte stricte de vieţuire. Maicile mâncau o singură dată pe zi şi, când nu aveau pravilă, se ocupau cu treburi mănăstireşti şi diferite ascultări.

Vinerea, când se cinstesc Patimile Mântuitorului pe Cruce, nu se mai lucra nimic şi călugăriţele erau în biserică de dimineaţa până seara, când între slujbe citeau din Sfânta Scriptură şi din interpretările acesteia.

Sfânta Platonida a fost pentru toate maicile un exemplu viu de viaţă monahicească, sfinţenie, smerenie şi dragoste de aproapele.

Ajungând la o vârstă înaintată, sfânta Platonida s-a dus în pace la Domnul în anul 308.

Proloagele din 6 aprilie

Luna aprilie în 6 zile: pomenirea celui întru Sfinți, părintele nostru Eutihie, patriarhul Constantinopolului

Părintele nostru și marele arhiereu, a fost din Frigia, dintr-un sat ce se chema Tiacomi și a trăit pe vremea împărăției marelui Justinian. De la vârsta de 12 ani, a rămas lângă bunicul său, Isihie preotul în Constantinopol, care l-a crescut în frica lui Dumnezeu, adăpându-l la izvorul curat de învățătură al dreptei credințe.

Deci, căutând înțelepciunea cea de sus, fericitul acesta sporea în cunoașterea Sfintelor Scripturi, și având darul cuvântării, se nevoia arătând poporului comoara de înțelepciune, dăruită de Dumnezeu nouă, în Sfintele cărți și avea pe atunci, 3O de ani, dorind să slujească lui Dumnezeu și pe oameni.

Faima lui ajunsese până la episcopul Amasiei, care l-a chemat și l-a făcut citeț, iar, mai apoi, l-a sfințit diacon și preot în biserica de acolo. Deci, s-a statornicit la mănăstirea zidită în Amasia, de episcopii Meletie și Selevchie și, acolo, s-a făcut monah, iar, mai pe urmă, a primit cinstea de arhimandrit.

Într-acea vreme, Justinian împăratul a chemat, la al cincilea Sinod a toată lumea, pe patriarhii și pe toți dreptcredincioșii arhierei de pretutindeni. Este singurul Sinod a toată lumea, la care a luat parte un papă al Romei, în persoana Papei Vigilius (537-555). Numai episcopul Amasiei, fiind bolnav, n-a cutezat a călători, ci, a trimis în locul său, pe fericitul Eutihie arhimandritul, în Constantinopol, la Sinod.

Aici, el s-a deosebit, cu totul, prin înalta înțelepciune și temeiurile noi din Scriptură, pe care le-a înfățișat, încât, toți arhiererii, cât și însuși împăratul, i-au arătat multă dragoste și deosebită cinste, iar bătrânul patriarh Mina, prin dumnezeiască descoperire, a zis că Eutihie avea să fie urmașul său la Patriarhia ecumenică, lucru care s-a și întâmplat cu adevărat.

Și, îndată, după moartea fericitului Mina patriarhul, trimițând alai împăratul, a adus pe sfântul din Amasia și l-a așezat patriarh al prea luminatei cetăți a Constantinopolului, cu judecata tuturor arhiereilor și a tot poporul și pentru împlinirea întregii Biserici.

Dar vrăjmașul diavol, neputând suferi pacea Bisericii, a născut în mintea unor rătăciți, învățătura greșită, că trupul Domnului Hristos, născut din Fecioară, a fost nestricăcios, adică n-a fost supus patimilor, foamea, setea, durerea, moartea, decât ca o părere. Și la rătăcirea aceasta s-a alăturat și împăratul, o vreme. Deci, apărând dreapta credință a Bisericii, Sfântul patriarh Eutihie a stătut tare împotriva rătăcirii.

Ca urmare, din porunca împăratului, a fost batjocorit și izgonit din scaunul său și dus la mănăstirea sa din Amasia, unde a petrecut, în strâmtoare și în surghiun, timp de doisprezece ani.

La moartea împăratului Justinian, luând împărăția Justin și Tiberiu, uciderile și prigoana au încetat și patriarhul Eutihie a fost adus, iarăși, la cârma Bisericii, spre bucuria tuturor dreptcredincioșilor.

Și, păstorind încă patru ani Biserica, Sfântul patriarh Eutihie s-a mutat la Domnul, în Duminica Tomei, cinstit de toată lumea creștinească, ca un mărturisitor și stâlp al dreptei credințe.

Întru această zi, pomenirea Sfântului Irineu, episcopul.

La începutul secolului al IV-lea, păstorea la Sirmium, (azi Mitroviţa),reședința provinciei romane Pannonia Inferior, un episcop cu numele de Irineu. În urma mai multor edicte potrivnice noii credințe, a început în provinciile dunărene ale Illyricului, unde creștinii erau numeroși, cea mai grea persecuție cunoscută până atunci în Imperiul Roman. Astfel, a fost arestat de către prigonitori și episcopul Irineu.

Din actul său martiric, alcătuit după procesul-verbal de judecată, aflăm că Sfântul Irineu era episcopul Bisericii din Sirmium. Probus - guvernatorul provinciei i-a poruncit Sfântului Irineu să se supună poruncilor împărătești și să jertfească zeilor, renunțând la credința sa în Domnul Iisus Hristos.

Dar alesul Domnului a amintit cu hotărâre adevărata credință: "Cel ce jertfește la alți dumnezei, afară de Domnul, să se piardă!" (Ies. 22, 2O).

Demnitarul împărătesc i-a repetat și acestui episcop ceea ce spusese unor martiri judecați mai înainte: ori își păstrează viața, ca păgân, ori va muri în chinuri, ca alți creștini.

Dar fericitul Irineu, luminat de Duhul Sfânt, i-a precizat: "Mi s-a poruncit să primesc mai degrabă chinurile decât să sacrific demonilor, tăgăduind pe Dumnezeu".

Perseverând în gândurile sale diabolice, ocârmuitorul i-a repetat că, de nu jertfește, va porunci să fie dus la chinuri.

Iar Sfântul Irineu, cu chipul transfigurat de lumina cea neînserată, i-a mărturisit: "Mă bucur de vei face-o, ca să fiu și eu părtaș la suferințele Domnului".

Atunci nelegiuitul a poruncit să fie supus caznelor. Și pe când îl chinuiau cu cea mai mare cruzime, Probus i s-a adresat din nou, îndemnându-l să jertfească zeilor.

Dar Sfântul Irineu a răspuns că suferințele sale sunt, în realitate, o dreaptă mărturisire a credinței sale în Dumnezeul căruia l-a jertfit întotdeauna.

Venind însă părinții lui, rudeniile și văzând cât era de schingiuit, îl rugau să se supună poruncii păgânului. Toți plângeau pentru tinerețea și frumusețea lui și-l îndemnau să jertfească zeilor. Se auzeau acolo bocetele rudelor, plânsul slujitorilor, vaietele prietenilor, care, cu toții, lăcrimau și-l rugau: "Ai milă de floarea tinereții tale !"

Dar Sfântul Irineu, cuprins de o dorință mai înaltă, având înaintea ochilor porunca Domnului care a zis: "Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri" (Matei 1O, 33), n-a răspuns nimănui, căci se grăbea să ajungă la împlinirea chemării celui de sus.

Văzând că nu-l poate convinge cu atâtea mijloace de tortură să se lepede de credința în Mântuitorul și să jerfească zeilor, Probus a poruncit ca Sfântul Irineu să fie pus sub pază la închisoare.

După oarecare timp, aflându-se din nou la judecată, guvernatorul a poruncit să fie adus iarăși sfântul, la miezul nopții, insistând să jertfească zeilor spre a fi cruțat de alte cazne.

Iar episcopul, plin de curaj, nu s-a înduplecat: "Fă ceea ce ți s-a poruncit, iar aceasta să n-o aștepți de la mine !"

Păgânul, mânios, a poruncit atunci ca Sfântul Irineu să fie bătut cu vergi. Iar acesta a mărturisit plin de nădejde: "Am pe Dumnezeu, căruia am învățat să-I slujesc din copilărie. Lui mă închin. El mă întărește în toate și Lui îi aduc jertfă, iar zeilor făcuți de mâini omenești nu li se cuvine nici o cinstire".

Probus l-a amenințat cu moartea. La auzul acestor cuvinte, a grăit cu nădejde: "Sunt ferit, continuu de moarte, când, prin chinurile pe care cred că mi le-ai făcut, dar pe care nu le simt, primesc pentru Domnul viața cea veșnică". "Să știi, o Probus, că există o învățătură a Domnului meu Iisus Hristos care spune: "Cel ce iubește pe tatăl ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine" (Matei 1O, 37).

Astfel, Sfântul Irineu, privind spre cer la Dumnezeu și luând aminte la făgăduințele Lui, disprețuind amăgirile lumești, mărturisea că el nu cunoaște și nu are nici un părinte, afară de Dumnezeu.

Tulburat, Probus, care se ferea să-l facă martir, a mai stăruit pe lângă statornicul păstor, spunându-i: "Te sfătuiesc, tinere, jertfește, ca să nu te dau chinurilor".

"Fă ceea ce vrei, a răspuns Sfântul Irineu. Vei vedea chiar acum câtă putere de răbdare îmi va da Domnul Hristos față de cursele tale".

În cele din urmă, guvernatorul Probus, mânios că nu-l poate convinge să renege pe Domnul Hristos, a poruncit ca Sfântului Irineu să i se taie capul cu sabia, iar trupul său să fie aruncat în râul Sava, care se varsă în Dunăre.

Sfântul Irineu, primind moartea ca pe o a doua biruință, mulțumind lui Dumnezeu, s-a rugat: "Îți mulţumesc, Doamne, Iisuse Hristoase, care prin felurite pedepse și chinuri mi-ai dat tărie și m-ai socotit vrednic să mă fac părtaș slavei Tale celei veșnice".

Și, după ce a ajuns la podul care se numește al lui Basent, dezbrăcându-se de hainele sale și ridicând mâinile spre cer, s-a rugat fierbinte: "Doamne Iisuse Hristoase, care ai binevoit să pătimești pentru mântuirea lumii, fă să se deschidă cerurile, ca îngerii să primească sufletul robului Tău, Irineu, cel ce moare pentru numele Tău și pentru poporul care sporește în credința Bisericii sobornicești. Pe dreptslăvitorii creștini întărește-i în credința ortodoxă".

Și astfel, fiind tăiat cu sabia de către ostași, a fost aruncat în râul Sava. Urmașii acestora au transmis din veac în veac faptele de îngerească statornicie în credință și de putere de jertfă ale Sfântului Irineu de la Sirmium, pentru ale cărui rugăciuni Doamne Iisuse Hristoase mântuiește-ne pe noi. Amin.

Întru această zi, cuvânt despre călugării, cei împăcaţi de un ucenic.

Era un sihastru cu mare socotință și voia să petreacă într-o chilie, dar nu a aflat atunci chilie. Iar alt bătrân, înștiințându-se despre sihastru și având acolo o chilie goală, a rugat pe acela să stea în acea chilie, până ce va afla alta. Și acela, mergând, a stat într-însa.

Iar unii din cei ce stăteau în locul acela, veneau la dânsul, ca la un străin, aducându-i ceea ce puteau fiecare, și el, luându-le, îi primea pe dânșii. Iar bătrânul, cel ce îi dăduse chilia, a început a-l asupri și a-l grăi de rău și a zice: "Eu mulți ani am aici, cu multă nevoință, și nimeni, nu vine la mine, iar acesta, puține zile are, și iată, câți vin la dânsul !"

Și a zis ucenicului său: "Mergi și zi-i lui: "Du-te de aici, că îmi trebuie chilia".

Iar ucenicul, venind la el, a zis: "Întreabă părintele meu, cum te afli ?"

Iar el a zis: "Să se roage pentru mine, că m-am îmbolnăvit de stomac".

Și, întorcându-se la cel ce îl trimisese, a zis: "Bătrânul a spus că, iată, își caută altă chilie și se va duce".

Iar, după două zile, a zis iarăși ucenicului: "Du-te și spune-i lui că, de nu se va duce, vin eu și-l scot pe el cu toiagul".

Iar fratele, mergând, iară a zis către sihastru: "

A auzit părintele meu că ești bolnav și iarăși se mâhnește și m-a trimis ca să te cercetez".

Răspunsu-i-a lui acela: "Spune-i lui că sunt sănătos".

Deci, a venit la bătrânul său și i-a zis: "A spus că, până Duminică, iese cu voia lui Dumnezeu".

Iar, după ce a trecut Duminica și n-a ieșit sihastrul, bătrânul, luând un toiag, s-a dus să-l gonească.

Și mergând el, ucenicul i-a zis: "Să merg eu mai înainte, ca nu cumva să se afle acolo cineva și să se smintească". Iar acela i-a dat voie.

Și fratele pornind mai înainte, a zis către sihastrul: "Părintele meu vine ca să te mângâie și să te ia la chilie. Iar acela, cum a auzit de dragostea bătrânului, a ieșit întru întâmpinarea lui și i-a pus lui metanie de departe, zicând: "Eu vin la sfinția ta, și nu te supăra, părinte."

Iar Dumnezeu, văzând lucrarea ucenicului, a umilit pe bătrânul lui și acesta, aruncând toiagul, a alergat spre închinăciunea celuilalt și s-a închinat lui și l-a dus la chilia sa, ca pe unul ce nu ar fi auzit nimic din cele ce spusese el și a zis către ucenic: "Nimic nu i-ai spus lui, din cele ce ți-am zis ție ?"

Iar el, a răspuns: "Așa, nimic".

Și aceasta auzind bătrânul, mult s-a bucurat și a cunoscut că fusese lucrarea vrăjmașului. Și atunci s-a liniștit bătrânul și, căzând la ucenicul lui, i-a zis: "Tu să-mi fii mie părinte și eu ție ucenic, că prin lucrarea ta, s-au mântuit sufletele noastre".

Întru această zi, cuvânt al Sfinţilor părinţi, ca să nu asuprim pe văduve şi pe săraci

Împăraţi de sunteți sau dregători ori judecători, să socotiți care de la cine ați luat stăpânirea ? Sau cine v-a dat vouă stăpânirea și cinstea, mintea și înțelepciunea, ca să învățați popoarele? Deci, așa grăiește Domnul: "Auziți, dregători și judecători ai oamenilor, să nu scoateți drept pe cel vinovat, pentru mită și să nu vă rușinați de fața celui puternic. Să izbăviți pe cel asuprit, ca și voi să fiți izbăviți în ziua cea înfricoșătoare. Deci, la orice văduvă și sărac să nu faceți rău, ca să nu se mânie cu iuțime Domnul, asupra voastră". Că, zice, prin proorocul Isaia: "De vei face rău cu nedreptate săracului sau văduvei și, dacă în amărăciunea sufletului lor, suspinând, vor striga către Mine, degrabă le voi auzi strigarea lor. Și voi slobozi asupra voastră mânia Mea și vă voi pierde năprasnic și vor rămâne femeile voastre văduve, iar fiii voștri săraci și nimeni nu-i va milui pe dânșii".

Deci, cela ce râvnește la averea săracului și a văduvei și poftește să o ia pe aceea, pedeapsă va lua de la Dumnezeu, pentru că Domnul cel puternic îi răzbună pe ei, zicând: "Eu sunt tatăl săracilor și al văduvelor și îi voi izbăvi pe ei, din mâna celor

puternici". Amar celui ce face nedreptate văduvei, mai bine ar fi fost lui, ca să arunce foc în casa sa, decât, pentru suspinul acestora, să fie aruncat în focul gheenei.

Drept aceea fără cercetare, să nu primești clevetirile împotriva săracilor și a văduvelor și să nu crezi degrabă pe cei ce îi pârăsc, de care să te păzești, ca de niște lațuri ale diavolului.

Iar mai mult să ascultați Scriptura, care zice: "Săracului tu să-i fii ajutător și bine te va cuvânta gura văduvelor". Să fii săracilor ca un tată, și, în locul bărbatului, să ai grijă de văduve și rugămintea celui asuprit, degrabă să o asculți, pentru că aceasta, mare faptă bună este înaintea lui Dumnezeu, adică, a împărți averea la săraci și la văduve și a milui și a mângâia pe cei din necazuri. Mai bine este să-și câștige cineva nume bun, cu binecuvântare decât bogăție multă, cu blestem.

Iar de te-a pus pe tine împăratul în dregătorie mare și vin la tine mari și mici, slăviți și neslăviți, aducându-ți ție daruri și cinste, atunci bine este să socotești că de la Dumnezeu ți s-a dăruit ție acestea. Dar tare să te ferești, ca să nu aduni cu păcat, că nedreptate este când cineva îți dă plată, vrând să biruiască pe al său plâns; ia aminte, să nu judeci cu nedreptate pe omul cel făcut după chipul lui Dumnezeu, pentru care Hristos sângele Său Și-a vărsat. Că blestemat este, zice, tot cela ce judecă cu nedreptate și osânda Domnului asupra lui, nevindecată, până în veac, va rămâne. Că focul va mistui casele celor ce iau mită. Și fiii lor vor suferi pentru mita părinților lor, pe care cu nedreptate au luat-o. Cele ce le-ați adunat de la văduve și de la săraci, acelea ca focul cel nestins vor fi spre arderea sufletelor voastre. Pentru aceea îngrijiți-vă de sufletele voastre .

ro.wikipedia.org - Eutihie al Constantinopolului

Eutihie (în greacă Ευτύχιος, transliterat: Eutihios; n. 512 d.Hr.,[Frigia, Turcia - d. 5 aprilie 582 d.Hr., Constantinopol, Imperiul Roman de Răsărit), considerat sfânt în tradițiile creștine catolică și ortodoxă, a fost patriarh al Constantinopolului între anii 552 și 565 și apoi între anii 577 și 582. El este prăznuit ca sfânt de Biserica Ortodoxă în ziua de 6 aprilie și este menționat în colecția „Corpus Juris Canonici" a Bisericii Catolice. Activitatea sa de patriarh, care s-a desfășurat în timpul împăratului Iustinian cel mare, a fost marcată de conflicte atât cu autoritatea imperială, cât și cu cea papală.

Date personale
Născut: 512 d.Hr. Frigia, Turcia
Decedat: 5 aprilie 582 d.Hr. (70 de ani) Constantinopol, Imperiul Roman de Răsărit
Religie: creștinism ortodox
Ocupație: preot; scriitor
Limbi vorbite: limba greacă veche

Funcția episcopală

Tinerețea

Cariera lui Eutihie este bine documentată: o biografie completă, alcătuită de capelanul său Eustatie din Constantinopol, a fost transmisă intactă până în prezent.

Eutihie s-a născut în orașul Theium din Frigia. Tatăl său, Alexandru, era un general aflat sub comanda faimosului comandant militar bizantin Belisarie. Eutihie a fost educat de la vârsta de 12 ani în spirit evanghelic de bunicul său, Isihie, care era preot la Constantinopol și a ajuns un bun cunoscător al Scripturii. A fost chemat în orașul Amasia de episcopul local, fiind hirotonit diacon și apoi preot.

Eutihie s-a călugărit, la vârsta de 30 de ani, într-o mănăstire din Amasia și a ajuns arhimandrit la Constantinopol, fiind respectat de Mina, patriarhul Constantinopolului. Patriarhul Mina a murit în anul 552, iar, în aceeași zi, împăratul Iustinian cel mare l-a numit pe Eutihie în rangul de patriarh.

Prima perioadă ca patriarh

Papa Vigiliu se afla la Constantinopol atunci când Eutihie a devenit patriarh. Eutihie i-a trimis scrisoarea obișnuită care anunța numirea sa și o mărturisire de credință complet ortodoxă a Bisericii Creștine care era unită în acea vreme. În același timp, papa l-a îndemnat să convoace și să prezideze sinodul care urma să analizeze Controversa celor Trei Capitole. Vigiliu și-a dat mai întâi și apoi și-a retras consimțământul pentru convocarea sinodului. În ciuda refuzului papei de a participa, sinodul s-a întrunit la 5 mai 553 la Constantinopol, iar Eutihie s-a aflat la conducerea adunării, împreună cu patriarhii Apollinarius al Alexandriei și Domninus al Antiohiei (numit „Domnus al III-lea”). La a doua sesiune, papa a absentat din nou, invocând probleme de sănătate. Actul de adeziune al lui Eutihie la hotărârile acestui sinod, care s-a încheiat la 2 iunie 553 și a fost recunoscut ulterior drept al Sinodul al V-lea Ecumenic, este un rezumat al decretelor care condamnau cele trei capitole.

Eutihie fusese susținut în tot acest timp de împărat. El a alcătuit decretul Sinodului împotriva celor trei capitole. În anul 562, a sfințit noua biserică Hagia Sofia. Cu toate acestea, Eutihie a intrat într-un conflict violent cu Iustinian în 564, atunci când împăratul a adoptat principiile aftardochetiștilor, o sectă a creștinilor necalcedonieni care credeau că trupul pe care l-a avut Hristos pe pământ era incoruptibil (’aphthorá) și nu era supus durerii, și a încercat să le impună ca dogmă ortodoxă.

Într-o scrisoare lungă, patriarhul Eutihie a susținut incompatibilitatea între credințele aftartodochetiștilor și Scriptură. Împăratul Iustinian a insistat totuși ca el să subscrie acestei credințe. Atunci când Eutihie a refuzat să facă acest compromis, Iustinian a ordonat arestarea lui.

La 22 ianuarie 565, în ziua prăznuirii Sfântului Timotei, Eutihie celebra Liturghia în biserica din vecinătatea Palatului Hormisdas, atunci când soldații au pătruns în reședința patriarhală, au intrat în biserică și l-au luat cu ei pe patriarh.

Arestarea și exilul lui Eutihie

Eutihie a fost transportat mai întâi la o mănăstire numită Choracudis, iar a doua zi la mănăstirea Sfântului Osias din apropiere de Calcedon. Opt zile mai târziu, Iustinian a convocat o adunare a prinților și prelaților, în fața căreia l-a convocat pe Eutihie. Acuzațiile formulate împotriva lui au fost banale: că a folosit unguente, că a mâncat „carne fragedă” și că s-a rugat perioade lungi. După ce a fost convocat de trei ori, Eutihie a răspuns că va veni doar dacă va fi judecat canonic potrivit demnității sale și la solicitarea clerului său. Destituit în lipsă din rangul de pa-triarh și trimis pe insula Principus („Insula prințului”) din Propontis, iar mai târziu la vechea sa mănăstire din Amasia, unde a trăit în exil timp de 12 ani și 5 luni.

Întoarcerea și a doua perioadă ca patriarh

La moartea lui Ioan Scolasticul, pe care Iustinian îl așezase în scaunul pa-triarhal, poporul Constantinopolui a cerut întoarcerea lui Eutihie. Iustin al II-lea îi succedase lui Iustinian în 565 și îl asociase cu el la domnie pe tânărul Tiberiu, care fusese numit Cezar în 574.

În octombrie 577, cei doi împărați au trimis o delegație la Amasia pentru a-l readuce pe Eutihie înapoi la Constantinopol. Mărturiile contemporane susțin că, atunci când el a intrat în oraș, un grup mare de oameni l-a întâmpinat, strigând cu voce tare: „Binecuvântat este cel ce vine întru numele Domnului” și „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace”. Imitând intrarea lui Iisus în Ierusalim (menționată în Matei 21:1-11 și Ioan 12:12-18), el a intrat în oraș călare pe un măgăruș, călcând peste veșminte întinse pe pământ, fiind întâmpinat de o mulțime de oameni purtând frunze de palmier, dansând și cântând. Întregul oraș a fost iluminat, au avut loc banchete publice și au fost inaugurate clădiri noi.

A doua zi el s-a întâlnit cu cei doi împărați și a fost primit cu o „onoare vizibilă” în Biserica „Sfânta Fecioară Maria” din Vlaherne. Apoi a mers la Hagia Sofia, a urcat

la amvon și a binecuvântat mulțimea mare de oameni. I-au trebuit șase ore să împărtășească mulțimea, deoarece toți oamenii doreau să primească împărtășania din propriile sale mâini.

Credințele ulterioare și moartea

Spre sfârșitul vieții sale, Eutihie a susținut că după înviere corpul va fi „mai fin decât aerul” și nu va mai fi un lucru tangibil. Această opinie a fost considerată eretică, deoarece a fost interpretată ca o negare a doctrinei învierii fizice, corporale. Viitorul papă Grigore cel mare, care locuia atunci la Constantinopol ca apocrisar, s-a opus acestei opinii, citând pasajul Luca 24:39. Împăratul Tiberiu a vorbit separat cu adversarii acestei opinii și a încercat să-i împace, dar conflictul nu a fost aplanat.

Eutihie a murit liniștit în duminica de după Paște, la vârsta de 70 de ani. Mai târziu, unii dintre prietenii săi i-au spus papei Grigore că, cu câteva minute înainte de moartea sa, el a atins pielea mâinii sale și a spus: „Mărturisesc că în această carne vom învia” (un citat aproximativ din Iov 19:26).

Printre elevii săi s-a numărat Eustratie din Constantinopol, care a scris un tratat împotriva somnului sufletesc.

Lucrările păstrate ale lui Eutihie

S-au păstrat până în prezent următoarele scrieri teologice ale lui Eutihie:

- ⇨ Scrisoare către papa Vigiliu (Migne, P.L., LXIX, 63, P.G. LXXXVI, 2401)
- ⇨ „Discurs despre Paște” (fragment) (Mai: Clasa. Auct. X, 488 și Script. Vet. Nov Coll. IX, 623); și alte fragmente găsite în P.G., LXXXVI.

ro.orthodoxwiki.org - Eutihie al Constantinopolului

Sfântul părintele nostru Eutihie al Constantinopolului (m. 582) a fost patriarh al cetății Constantinopolului și a apărat cu tărie Biserica împotriva ereticilor. Este prăznuit la 6 aprilie.

Viața

Sfântul Eutihie, patriarh al Constantinopolului, s-a născut în provincia Frigia și a fost crescut de părinți bine cunoscuți și credincioși. De la o vârstă fragedă, viitorul sfânt a studiat științele. În timpul acestor studii, Eutihie a aflat cu cât este mai măreață înțelepciunea lui Dumnezeu în comparație cu orice știință. După ce a realizat aceasta, el s-a alăturat unei mănăstiri din Amasia pentru a-și trăi viața în slujba Domnului.

Sfântul a primit aprobarea Sfântului patriarh Mina al Constantinopolului pentru a deveni succesorul acestuia deoarece starea sănătății lui Mina se înrăutățise. Chiar apostolul Petru a apărut într-o vedenie a împăratului Iustinian cel mare insistând ca Eutihie sa devină patriarh.

În primii ani ca patriarh, Eutihie a convocat Sinodul V Ecumenic, la care au fost anatematizate unele erezii. Însă, deoarece chiar împăratul Iustinian ar fi fost înșelat, Eutihie a avut mai mari probleme luptându-se cu erezia aftartodochetismului

care susținea că Iisus Hristos nu putea să sufere în timpul morții de pe Cruce. Împăratul s-a mâniat pe Eutihie și l-a trimis în exil la o mănăstire a Amasiei în anul 565.

Trăind o viață ascetică în exil, sfântul a continuat să slujească Domnului cu sârguință. A vindecat bolnavi și a dezlegat pe mulți. După ce perșii au invadat și ruinat Amasia, sfântul s-a rugat Domnului ca grânele strânse să nu se termine; rugăciunea i-a fost ascultată. De asemenea Eutihie a primit darul profeției, el prezicând succesorii lui Iustinian.

După doisprezece ani de exil, în anul 577, Eutihie s-a întors la poziția ce i se cuvenea. La data de 6 aprilie, anul 582, și-a adunat clerul după care a adormit în pace.

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Eutihie, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al 8-lea: Să lăudăm toți cu credință pe dumnezeiescul Eutihie, și cu dragoste să-l fericim, ca pe un mare păstor și slujitor, și prea înțelept învățător și izgonitor al eresurilor. Că se roagă Domnului pentru noi toți.

Icoane

6 aprilie
Sfântul Ierarh
Eutihie
Patriarhul Constantinopolului
video
articole canon icoane

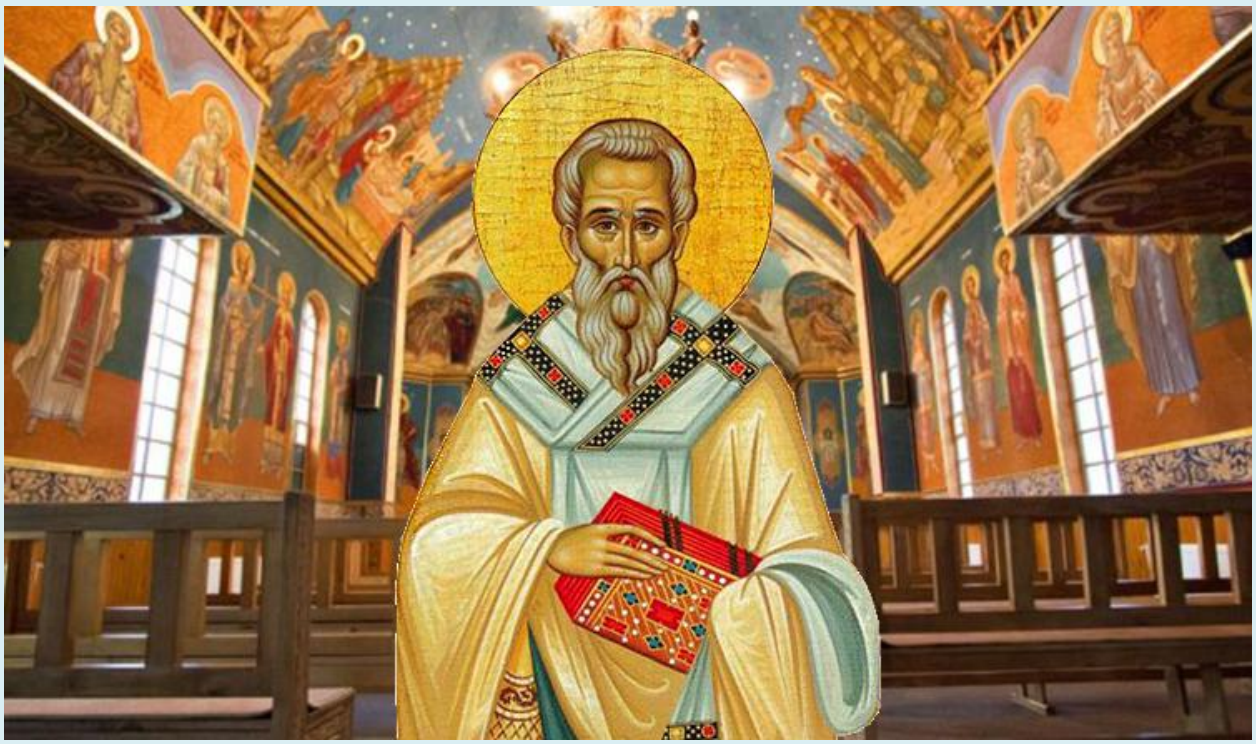

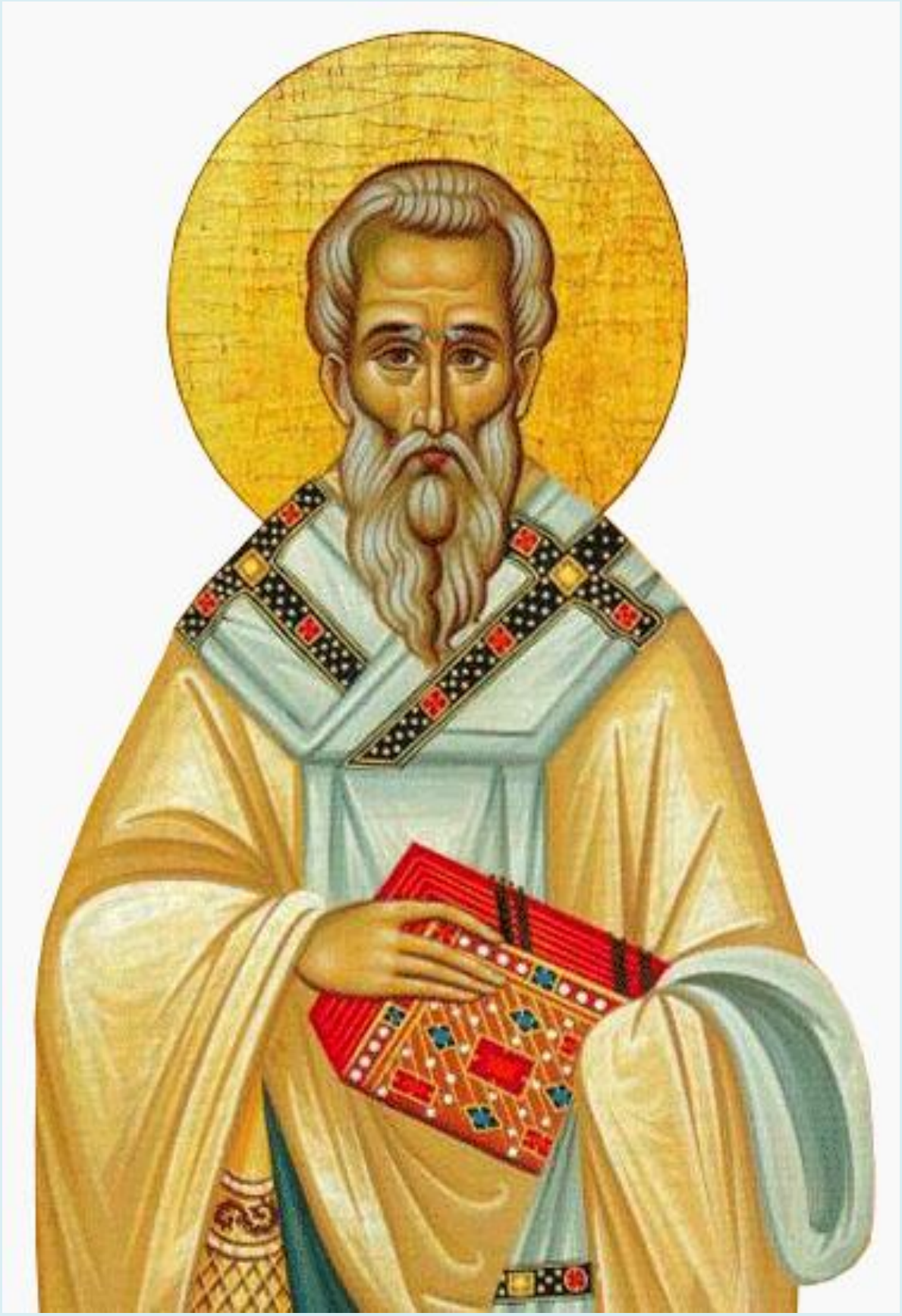

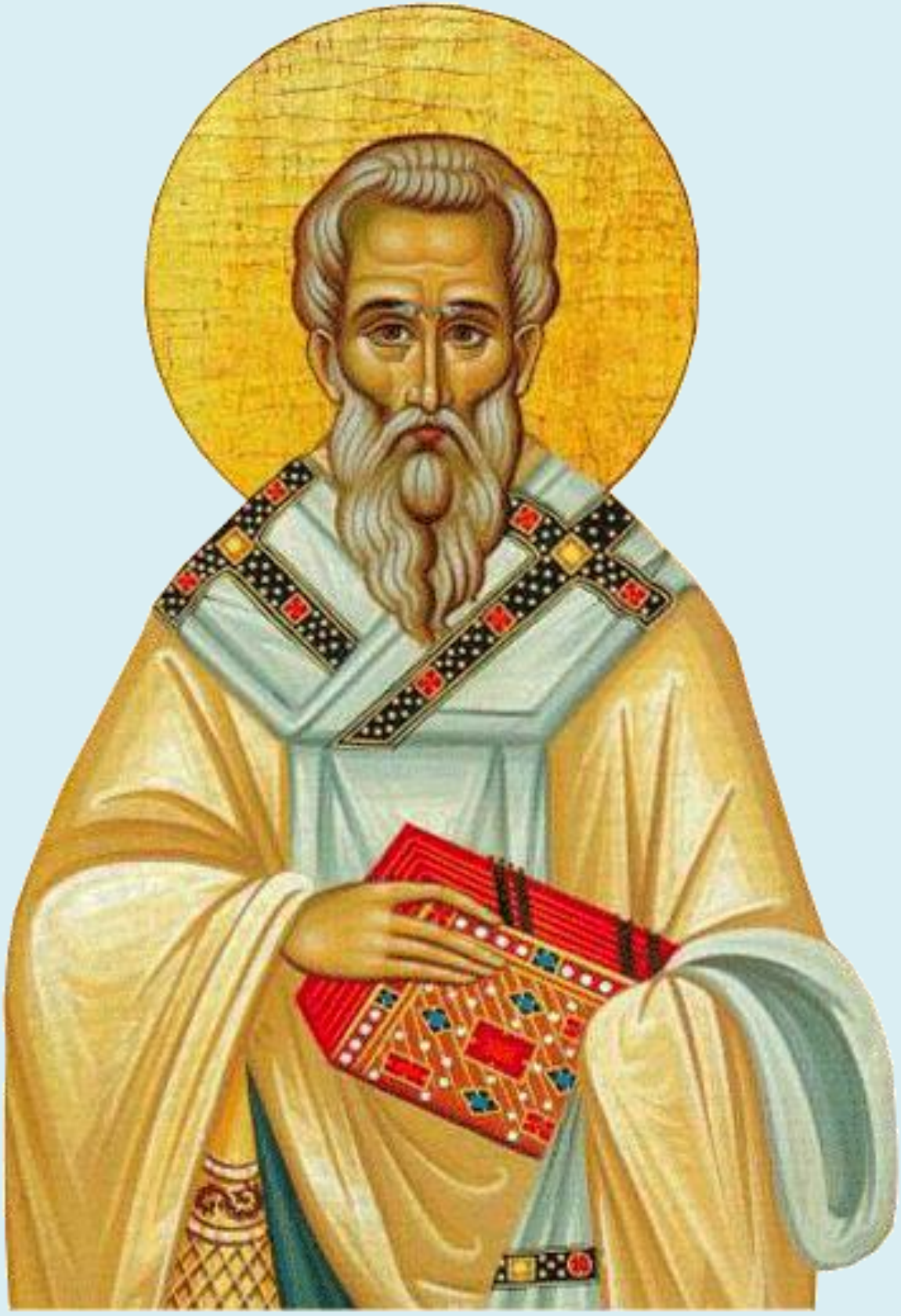

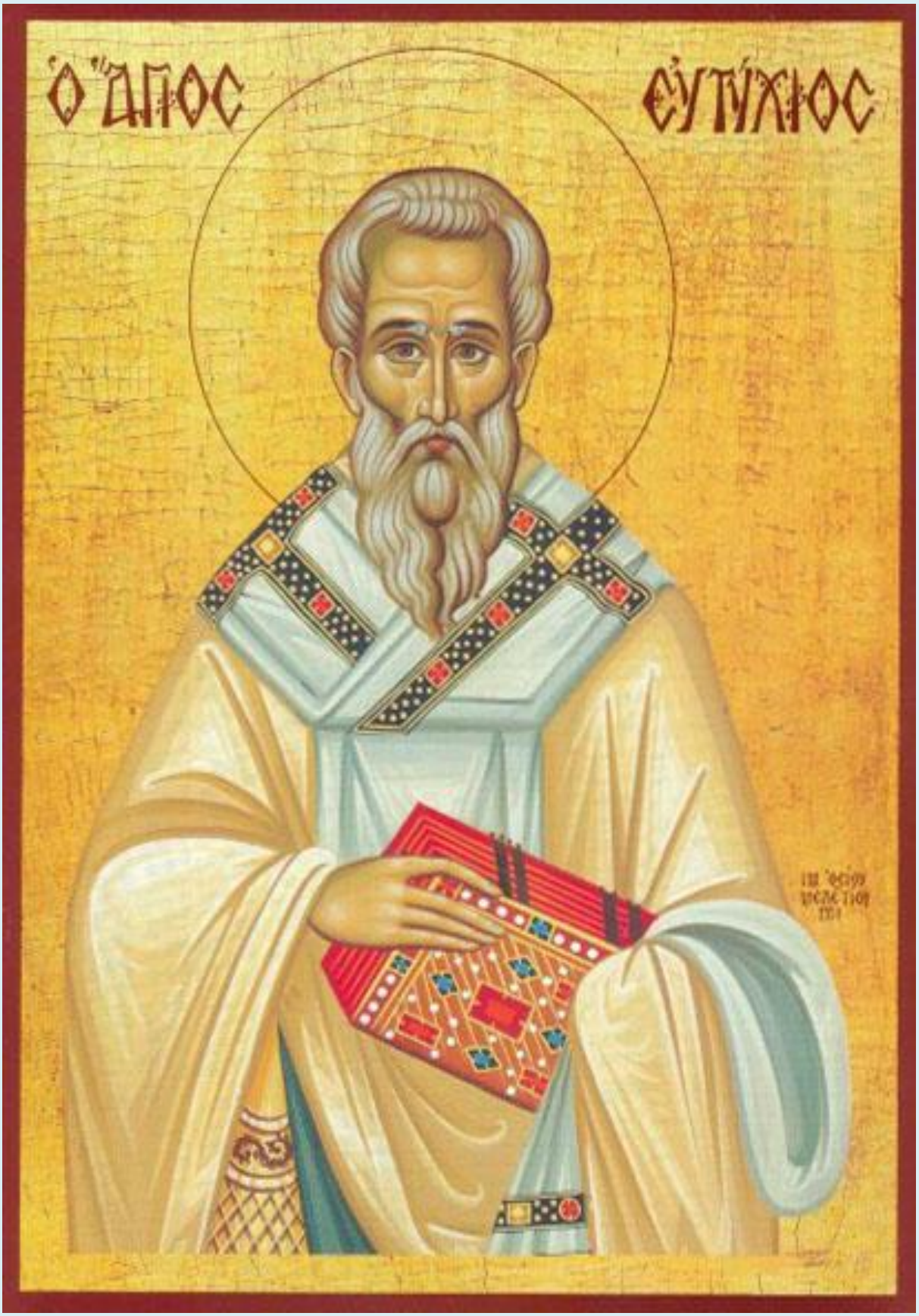
Ὁ ἅγιος
Εὐτύχιος

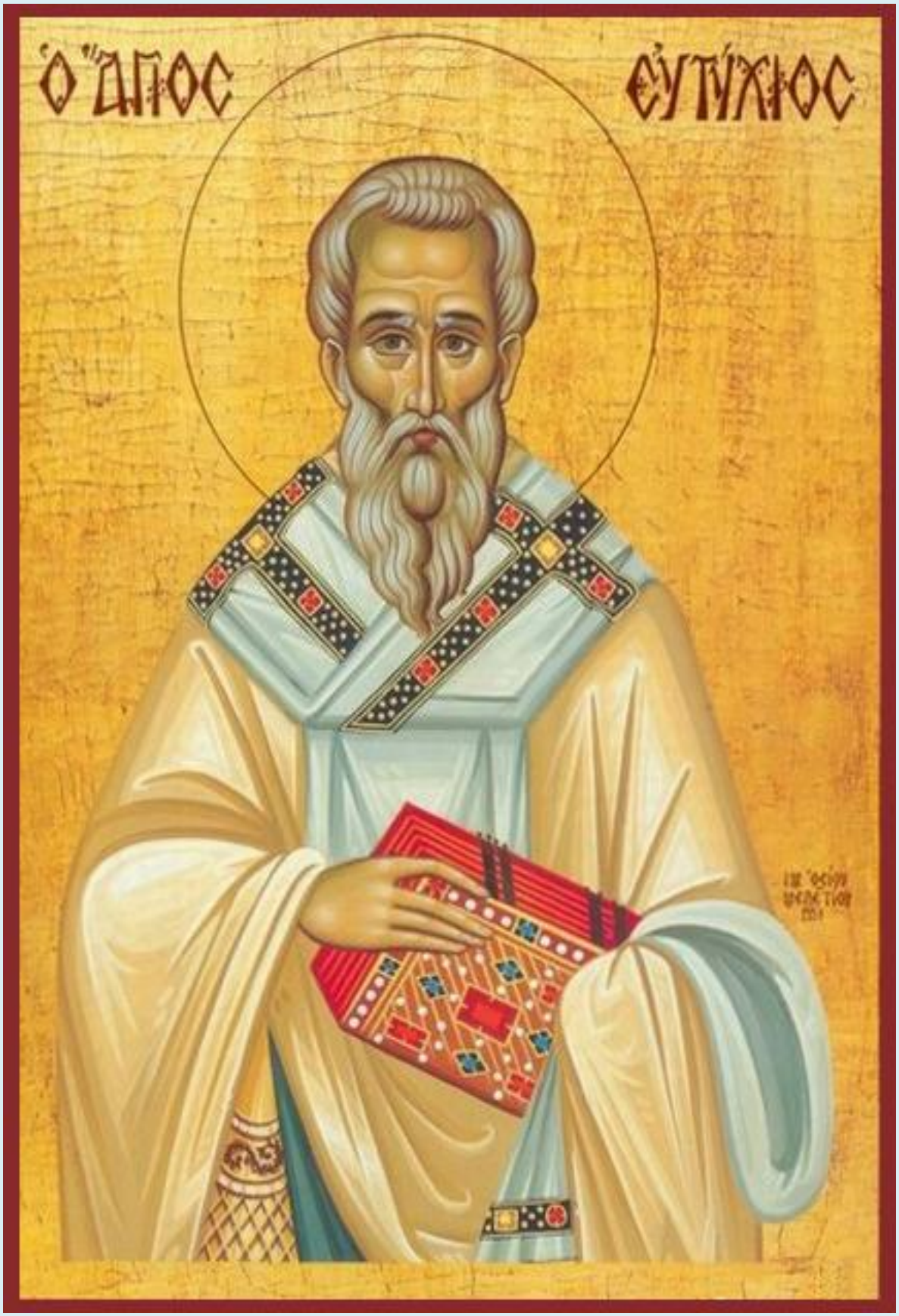
Ὁ ἅγιος
Εὐτύχιος

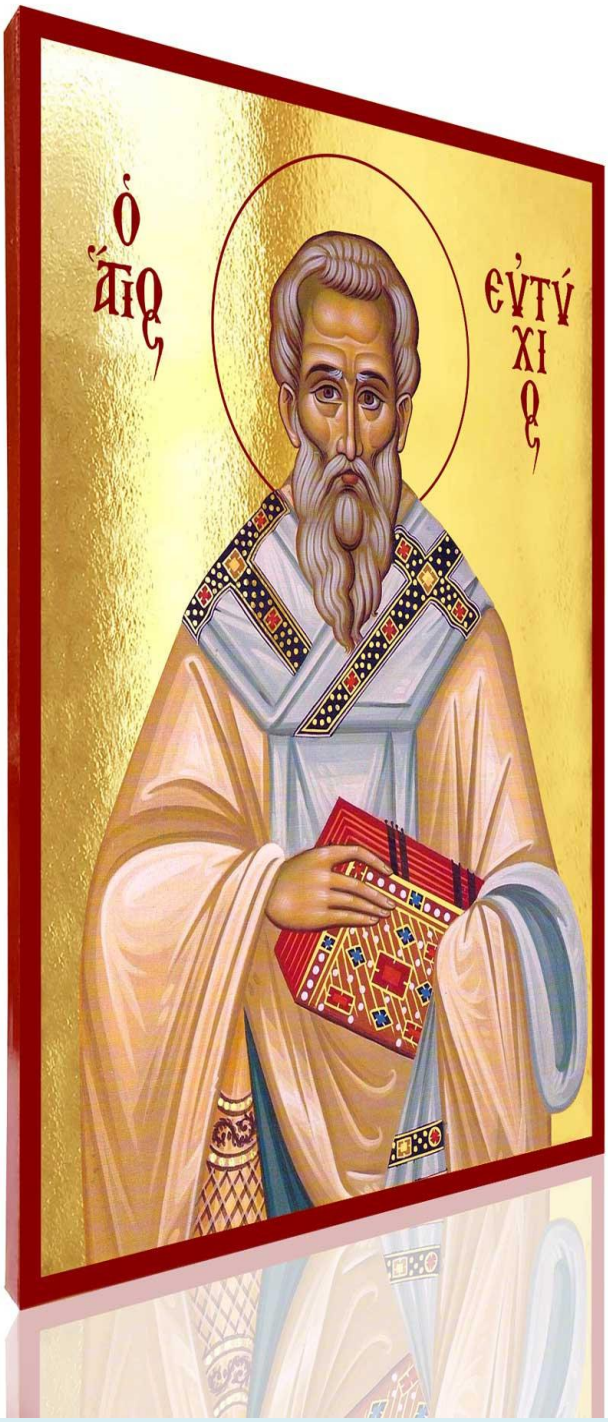
Ὁ ἅγιος
Εὐτυχιος

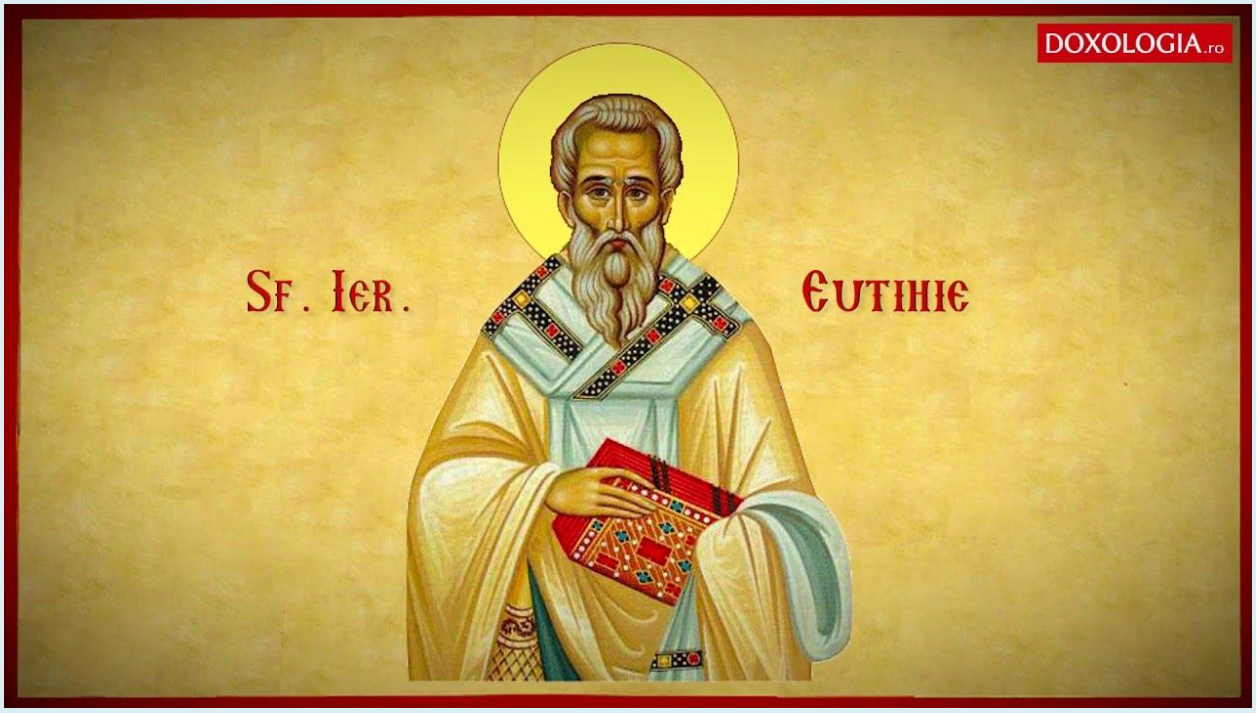
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier.
Eutihie

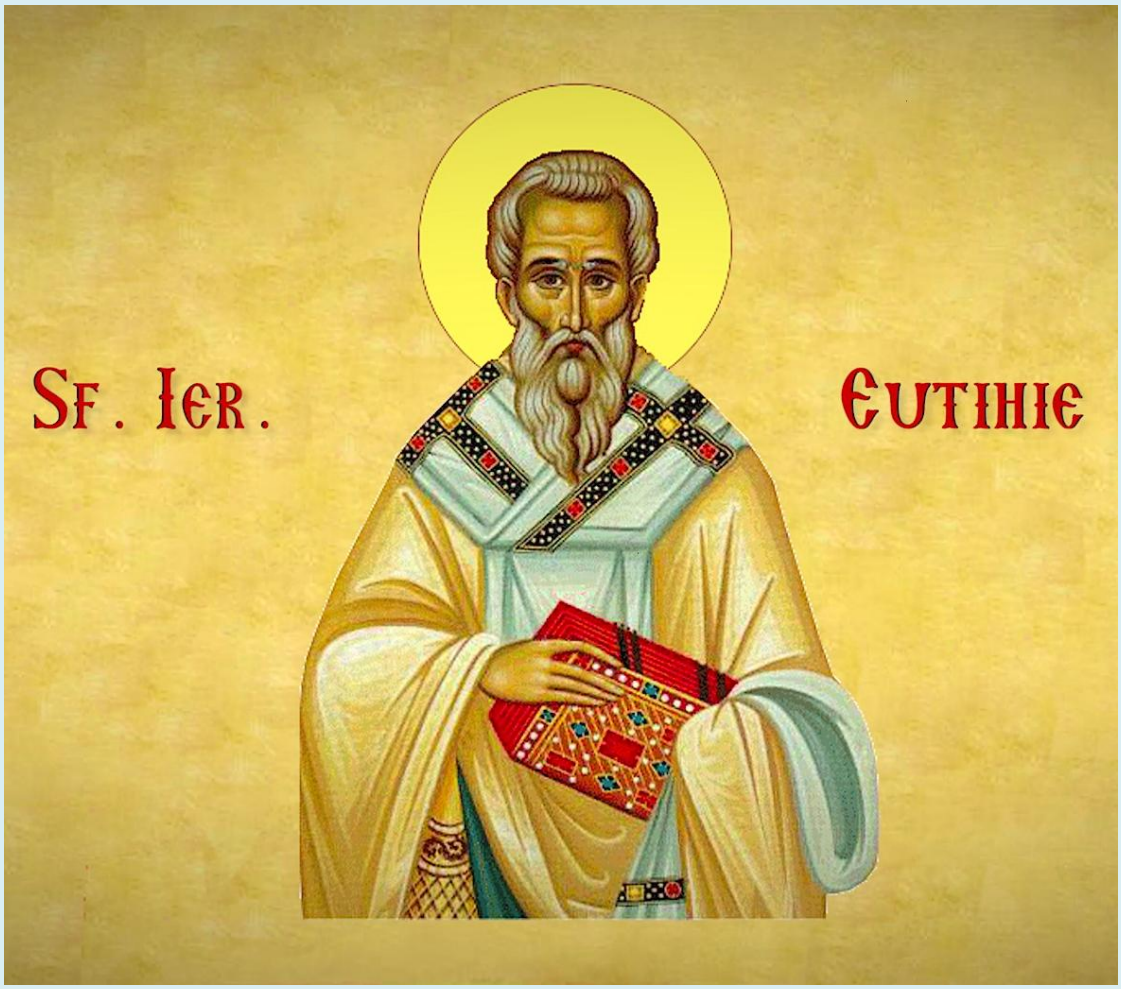
Sf. Ier.
Eutihie

Sfantul
Patriarh
Eutihie

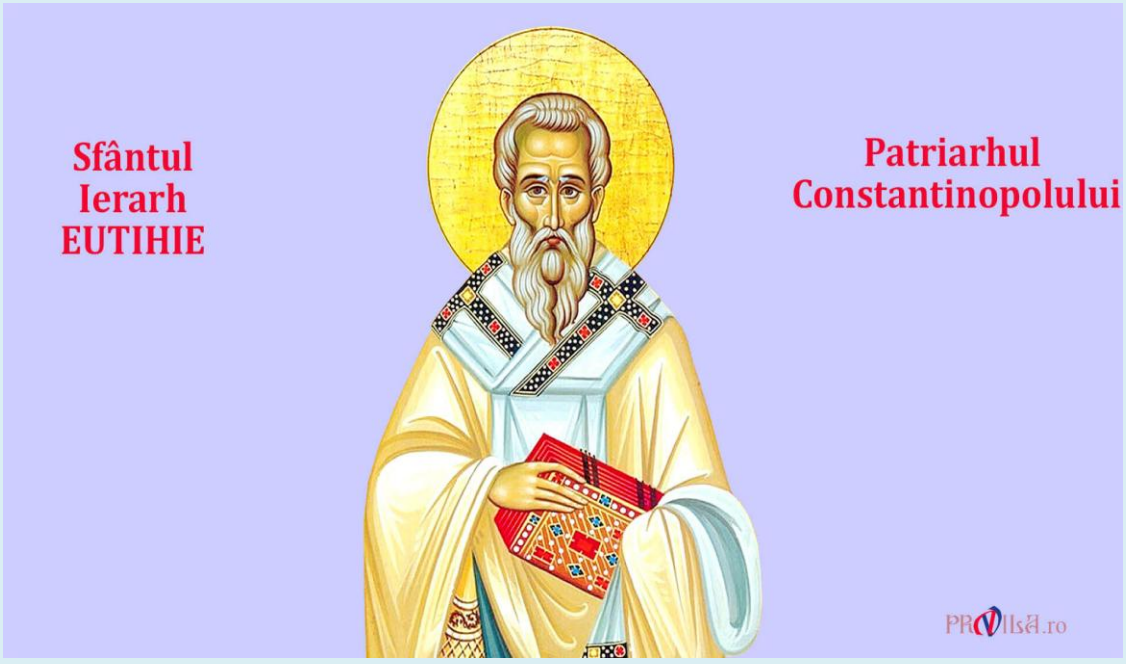
Sfântul
Ierarh
EUTIHIE
Patriarhul
Constantinopolului

ΙΗ ΧΥ
ΤΥΔΙΟΣ

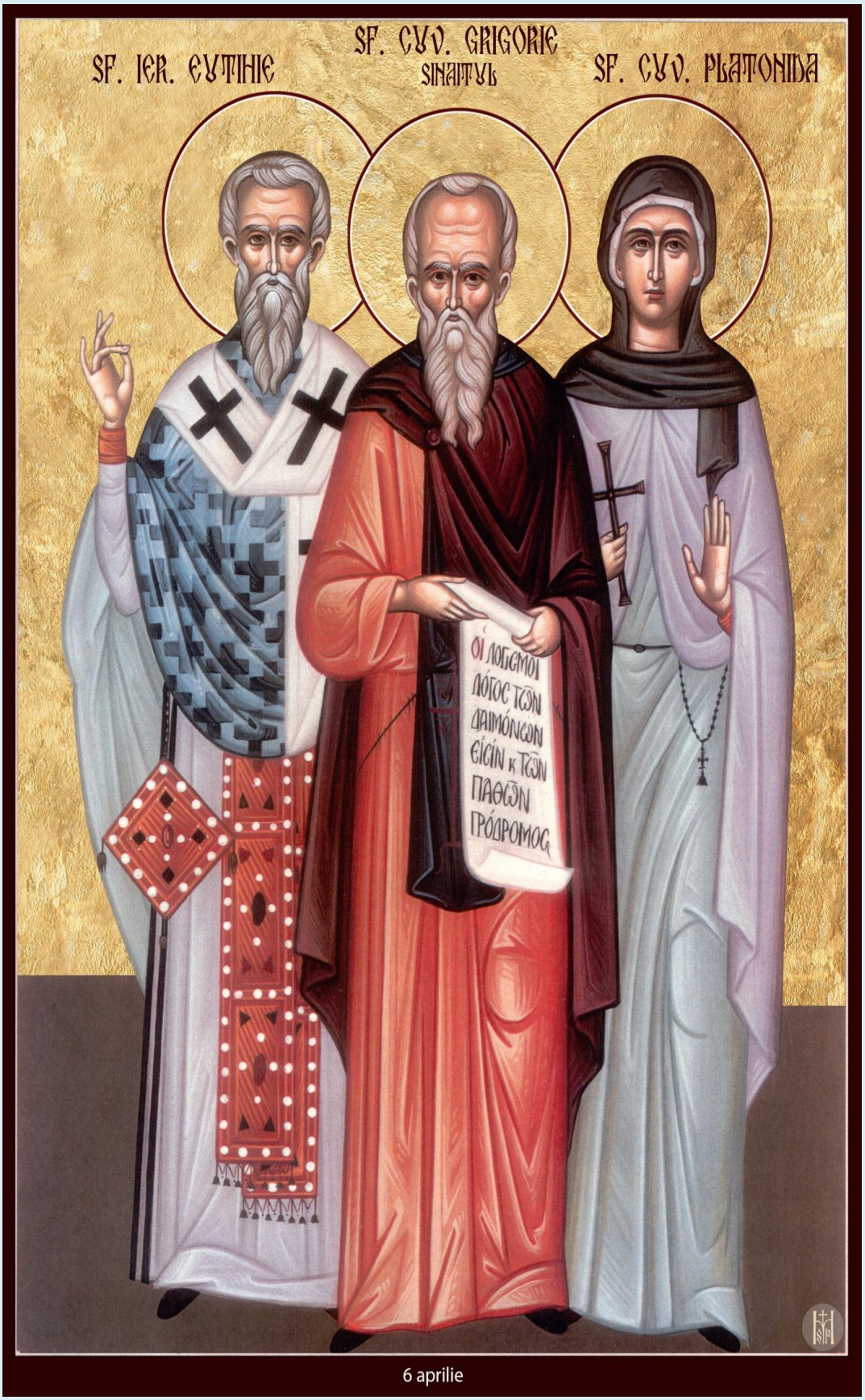
SF. IER. EVTIHIE
SF. CUV. GRIGORIE
SINAITUL
SF. CUV. PLATONIDA
Οἱ λογισμοὶ
λόγος τῶν
δαιμόνων
εἰσὶν κ τῶν
παθῶν
πρόδρομος

6 aprilie

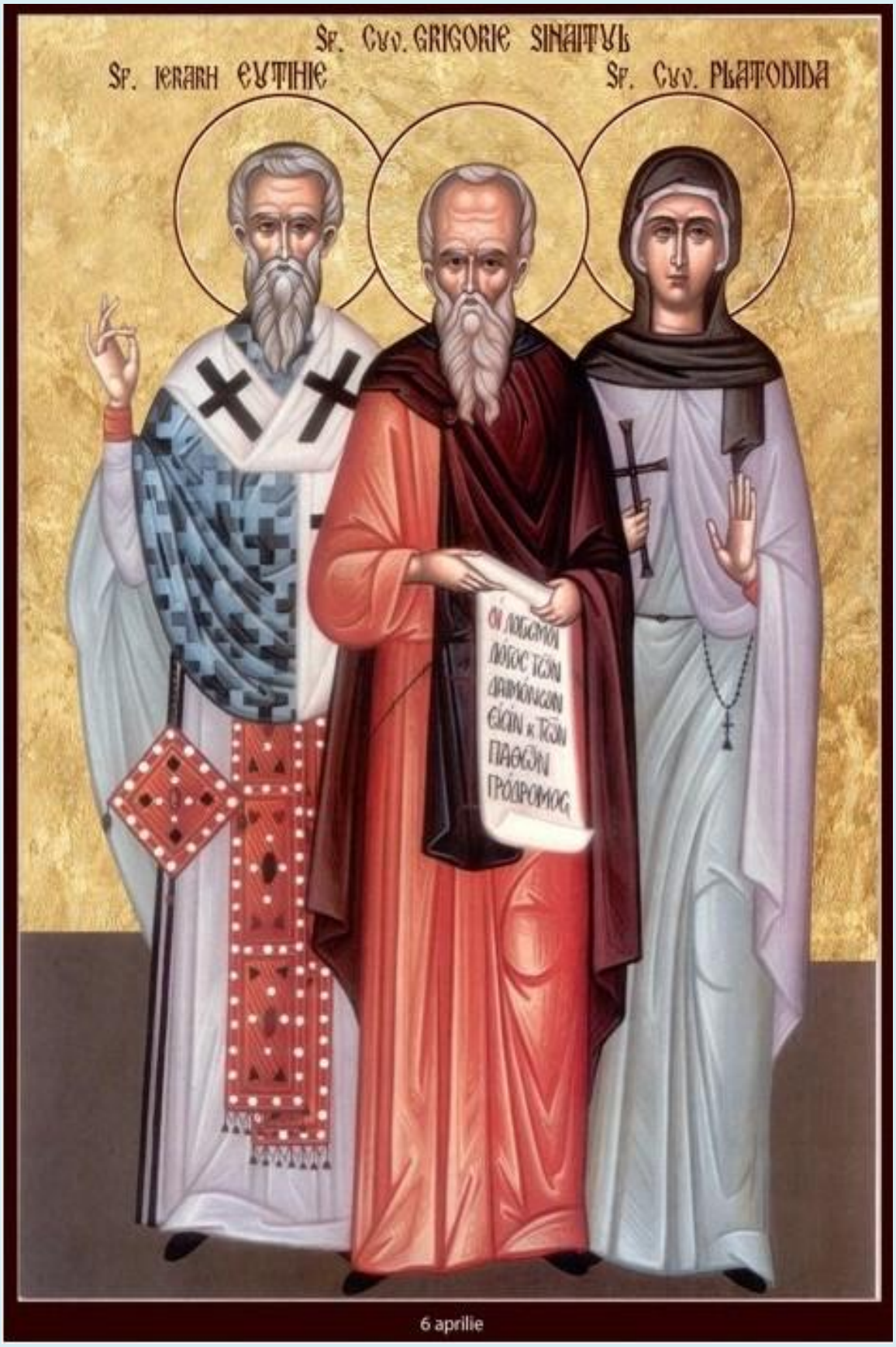
Sf. Cuv. GRIGORIE SINAITUL
Sf. IERARH EVTIHIE
Sf. Cuv. PLATONIDA
6 aprilie

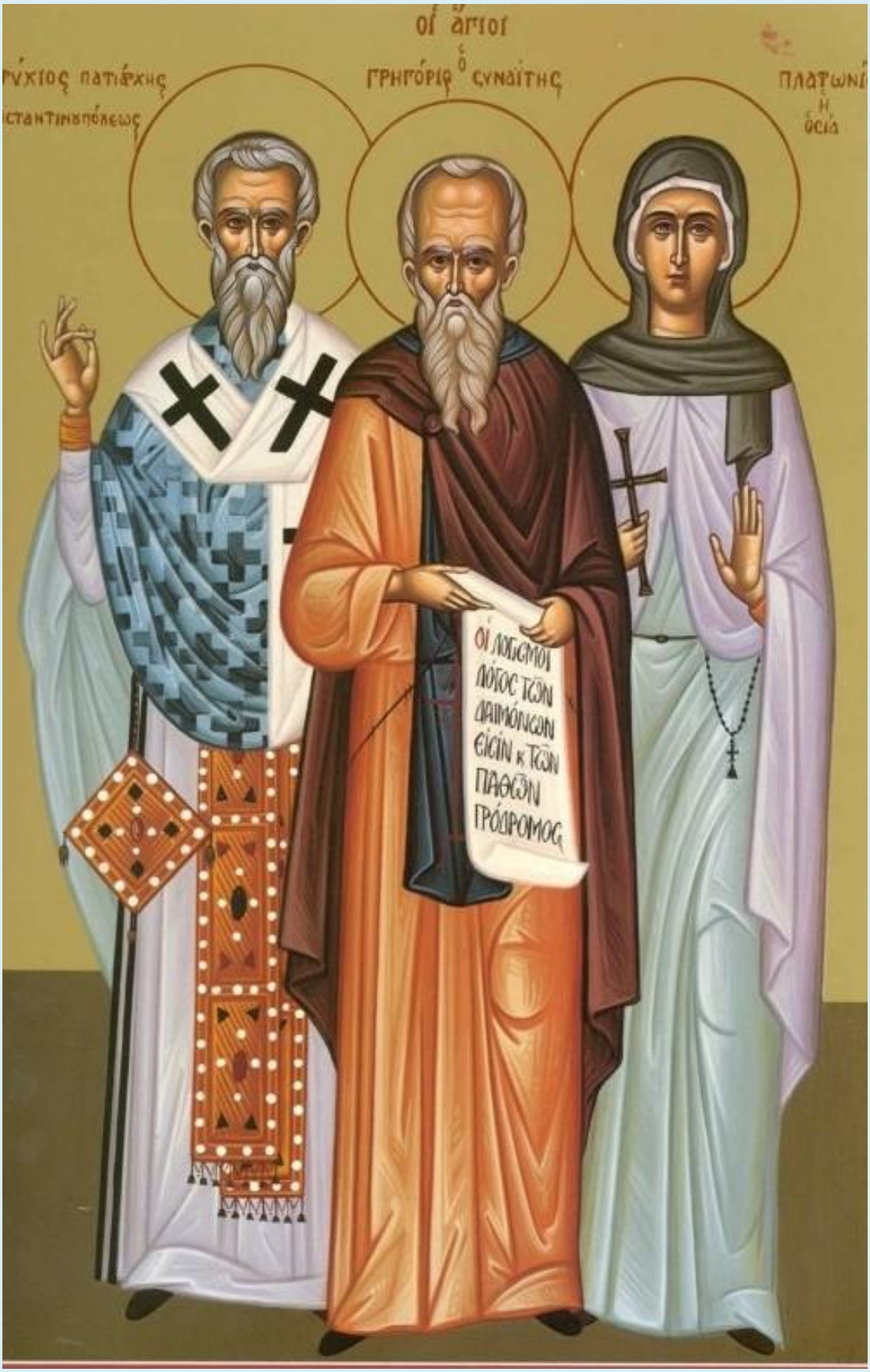
οἱ ἅγιοι
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ ΣΥΝΑΪΤΗΣ
ΠΛΑΤΩΝΙΣ
Η
ΘΕΙΑ
ΟΙ ΛΟΓΙΣΜΟΙ
ΛΟΓΟΣ ΤΩΝ
ΔΑΙΜΟΝΩΝ
ΕΙΣΙΝ Κ ΤΩΝ
ΠΑΘΩΝ
ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Bucură-te, Sfinte ierarh Eutihie!